

PLANUL DE MÂNTUIRE A LUI DUMNEZEU

CREAȚIA SPIRITUALĂ ȘI MATERIALĂ
DE UNDE VINE LUCIFER, CINE L-A CREAT ?
DE CE ESTE ISUS HRISTOS MÂNTUITORUL NOSTRU ?
CE ROL ARE PĂMÂNTUL ȘI CARE E SCOPUL VIEȚII ?
CARE ESTE DE FAPT PĂCATUL NOSTRU ?

RĂSPUNSURI DATE DUMNEZEU ÎNSUȘI

Primate pe cale profetică și așternut pe hârtie
conform făgăduinței Evangheliei lui Ioan 14,21
prin **Bertha Dudde** între 1937-1965

Bertha Dudde a scris între anii 1937 și 1965, aproape zilnic, peste 9000 de revelații date de DUMNEZEU prin Cuvântul lăuntric sfânt direct în inima ei.

Traducere: I. Andronic. Responsabil de ediție: Stefan Leitermann

Aceste scrieri sunt mai presus de orice confesiune!

Aceste revelații nu au intenția de a converti la vreo confesiune sau la o comunitate religioasă, nici de a abate pe cineva de la apartenența sa religioasă. Singura lor menire este de a face accesibil oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu pe care El ni-l transmite în zilele noastre conform promisiunii sale din Evanghelia lui Ioan 14,21.

Stefan Leitermann: St.-Ludwig-Str. 31 41844 Wegberg-Dalheim / Germania

Copierea și traducerea este permisă numai pe capitole, fără nici o modificare și numai cu indicarea sursei.

Citește-l și dă-l mai departe! Oamenii au nevoie de el!

Până în prezent au apărut în limba română următoarele caiete, conținând selecțiuni tematice din Cuvântul Domnului primit de Bertha Dudde pentru întreaga omenire:

- 1 Dumnezeu vorbește și astăzi
- 2 Cine este Dumnezeu
- 3 Planul de mântuire al lui Dumnezeu

Website în limba germană cu revelațiile date la Bertha Dudde în limbile engleză, germană, spaniolă, sârbă, franceză, rusă, etc. :
www.bertha-dudde.info

Revelațiile date lui **Jakob Lorber** în limba română:
www.j-lorber.com

<http://www.j-lorber.com/Romania>

http://home.arcor.de/peace4you/lorber_ro

CUPRINS

BERTHA DUDDE - AUTOBIOGRAFIE	4
CUNOAȘTEREA PLANULUI DE MÂNTUIRE AL LUI DUMNEZEU	7
CREAREA LUI LUCIFER ȘI A FIINȚELOR SPIRITUALE ORIGINARE.....	8
TRANSFORMAREA FIINȚELOR SPIRITUALE ORIGINARE CĂZUTE ÎN CREAȚIUNE	11
CREAREA "PĂMÂNTULUI"	13
DRUMUL DEZVOLTĂRII PARCURS DE FIINȚELE PIRITUALE PRIN CREAȚIE, READUCEREA LOR	14
CREAREA OMULUI - CADEREA ÎN PĂCAT	16
CUM TREBUIE ÎNȚELEASĂ CĂDEREA ÎN PĂCAT A PRIMILOR OAMENI	19
CUNOAȘTEREA PĂCATULUI ORIGINAR ESTE NECESARĂ PENTRU ÎNȚELEGEREA OPEREI MÂNTUIRII	21
NU PUTEȚI DOBÂNDI LIBERTATEA FĂRĂ ISUS HRISTOS	22
VIAȚA PĂMÂNTEASCĂ ESTE CALEA, DAR NU ȚELUL.....	23
CE ESTE PĂCATUL MOȘTENIT	24
DE CE LI S-A LUAT OAMENILOR MEMORIA RETROSPECTIVĂ	27
LUMEA SPIRITUALĂ ȘI CEA PĂMÂNTEASCĂ	28
DE CE PROCESUL ÎNAPOIERII LA DUMNEZEU NU ESTE GENERAL CUNOSCUȚ	29
REALIZAREA PLANULUI DE MÂNTUIRE	31
CAUZA DEZVĂLUIRILOR LUI DUMNEZEU	33

BERTHA DUDDE - AUTOBIOGRAFIE

Dând curs dorinței mai multor prieteni, Bertha Dudde a scris în 1953 următoarea autobiografie:

Aștern pe hârtie dezvăluirile primite prin "cuvânt lăuntric" începând cu data de 15 iunie 1937. Dând curs unei dorințe des exprimate de prietenii MEI, dau aici o scurtă descriere a recepției spirituale, a drumului vieții mele, precum și a propriilor mele vederi.

M-am născut la 1 aprilie 1891, la Liegnitz, în Silezia, fiind a doua fiică a unui pictor. Am avut parte de o copilărie armonioasă alături de cei sa-se frați ai mei. Am cunoscut de timpuriu grijile existenței. Din dorința de a-mi ajuta părinții mi-am pus în practică înclinația pentru croitorie, câștigând bani. Necazurile bănești ale părinților s-au menținut și odată cu ele grijile. Astfel m-am făcut utilă familiei până nu de mult.

Părinții au aparținut unor confesiuni diferite. Tatăl meu a fost Protestant, iar mama catolică. Noi, copiii am fost crescuți în credința catolică, însă nu am fost supuși unor presiuni sau la strictete în ce privește respectarea rânduielilor bisericești, astfel că mai târziu fiecare a putut să hotărască în deplină libertate cărei orientări religioase dorește să-i aparțină. În ce mă privește, am fost credincioasă, însă n-am putut să mă subordinez întru totul doctrinelor catolice, cu toate că respectam biserica. Însă mi-a fost imposibil să le urmez de formă, fără convingere lăuntrică. Nu m-am mai dus deci la biserica, și n-am mai ascultat predici. N-am citit nici un fel de scrieri religioase, nici științifice, nu aveam de loc cunostinte biblice și n-am aderat la nici o sectă sau orientare religioasă.

Cine cunoaște religia catolică, știe la ce procese de conștiință ajunge omul care vrea să se desprindă de ea. Nici eu nu am fost scutita de acestea. Rămăsese în mine întrebarea: Care este și unde este adevărul?

Spunând "Tatăl nostru", adesea m-am rugat fierbinte ca Domnul să mă facă să găsesc Împărăția Sa. Și această rugă a găsit ascultare. Aceasta a fost la 15 iunie 1937. M-am rugat și mi-am îndreptat atenția spre interior, rămânând într-o stare de liniște deplină. Stăteam adesea în această stare, pentru că în acest fel mă cuprindea o liniște minunată, și gânduri - care îmi veneau nu din cap, ci din regiunea inimii - îmi dădeau mângâiere și putere.

Însă nu știam că aceste gânduri le "primeam". Aceasta până ce un vis deosebit, care mai târziu s-a dovedit a fi un vis prevestitor, m-a determinat să notez aceste gânduri. Astfel am stat și în această zi memorabilă cu auzul îndreptat spre interiorul meu, când am auzit foarte dar și deslușit o înșiruire de cuvinte, pe care le-am notat. Acesta a fost primul capitol care mi s-a dat, care începea cu cuvintele: "La început a fost cuvântul! Un Tedeum creatorului ceru-lui și pământului!"

După aceea au apărut îndoielile: Oare am scris acestea de la mine însămi? Pe scurt - m-am frământat, m-am rugat și am dus multe lupte lăuntrice. Însă cuvintele veneau iar și iar, ca un torent - un preaplin de înțelepciune de care mă cutremuram. Însuși DUMNEZEU mi-a luat îndoielile. El mi-a răspuns și eu L-am recunoscut în

cuvântul LUI ca TATĂL nostru. Credința mi-a crescut, îndoielile s-au îpuținat și astfel am notat zilnic ceea ce am primit.

Cuprinsul celor așternute pe hârtie îmi depășeau cunoștințele. Îmi parveneau neîncetat expresii, denumiri și trimiteri fie științifice, fie în limbi străine pe care înainte nu le-am auzit și nici nu le-am citit vreodată. Cuvintele, nemaiauzite până atunci, care exprimă dragostea TATĂLUI ceresc, constituie un refugiu și sunt un răspuns la toate problemele vieții.

Transmiterea "cuvântului" are loc după cum urmează: După o rugăciune din profundă simțire și o scurtă reculegere îmi îndrept atenția spre interior. Acolo urmează acum cu claritate gândurile. Cuvintele curg unul câte unul, deslușit, câte trei patru la rând - ca la radio, la buletinul meteorologic maritim, dictat pentru a fi notat. Părțile de propoziție urmează unele după altele încet, în așa fel încât să pot scrie pe îndelete. Cuvintele le notez Stenografie, ca după dictare, fără să participe cu gândirea sau în vreun fel constructiv. Nu mă aflu nici într-o așa numită stare de transă, nici nu formulez eu propozițiile, ci cuvintele îmi vin pe rând, fără să înțeleg în timp ce scriu legătura dintre ele.

După câteva zile, uneori de-abia după câteva săptămâni transcriu stenograma pe curat, fără să o citesc înainte. Transcriu cuvânt cu cuvânt, fără să schimb nimic sau să "îmbunătățesc" măcar o silabă. Nici într-un caz nu prelucrez sensul celor spuse și nu le stilizez. Durata unei astfel de dictări este de jumătate de oră. Subliniez în mod deosebit că fenomenul nu suportă nici o stare de constrângere și nu are loc în stare de extaz. Totul se petrece simplu și în stare de luciditate, fără orice fel de inducție sau influență din partea propriei mele voințe. Pot oricând să fac o întrerupere. Pot să continui scrierea dezvoltărilor întrerupte la mijlocul unei propoziții după câteva ore sau zile. Fără să recitesc ceea ce mi-a fost transmis înainte, continuarea îmi este dictată fluent. Voința mea este deci liberă de orice constrângere. Ceea ce vreau, e **să slujesc voinței lui DUMNEZEU**, deci să-mi fie permis să îndeplinesc **voința SA sfântă**.

Pot să spun că am fost inițiată în adevărul divin ca un școlar, primind noțiuni care mi erau și trebuiau să-mi fie în orice privință străine. De-abia după ani am găsit în altă parte confirmarea celor ce mi-au fost transmise: mi-au căzut în mână scrierile misticului Lorber. Nimeni nu poate să înțeleagă cât de fericită am fost la lectura marilor opere ale lui Jakob Lorber, a "Evangeliei lui Ioan" și a "Copilăriei lui Isus".

De-abia acum am aflat că și altor oameni le-a fost dat cuvântul DOMNULUI, că DOMNUL DUMNEZEU a vorbit în toate timpurile copiilor săi și va vorbi și de acum înainte, după cum nesfârșita dragoste și îndurare a TATĂLUI nici nu poate face altfel.

[Jakob Lorber, mistic austriac, 1800-1864, care a scris tot prin cuvântul dictat în inimă de către Dumnezeu mai multe capodopere, în total de peste 10.000 de pagini și în timpul a 25 de ani. Alți mistici care a primit cuvântul au fost Gottfried Mayerhofer, Leopold Engel, Emanuel Swedenborg. Chiar și acum sunt cunoscute în Germania 5 persoane care primesc cuvântul de la Dumnezeu, vezi Link în limba germană : <http://jesusoffenbarungen.ch> (n.r.)]

Am regăsit la Lorber ceea ce îmi fusese dat și mie înainte. Deseori nu înțelegeam cele spuse, dar TATĂL ceresc îmi dădea explicațiile plin de dragoste. Minunate sunt trăirile și întâmplările prin care am trecut și care nu pot fi amintite fiecare în parte - toate însă arată inimaginabilul fel de a se cobori la noi al TATĂLUI, nespusa LUI blândețe părintească.

Având în vedere lipsa culturii generale, mereu aveam impresia că sunt o pagină nescrisă. Lipsa de bani și de timp nu mi-a permis să citesc cărți bune și să merg la prelegeri. N-am cunoscut decât munca încordată de dimineată până seara. Și cu toate acestea primeam zilnic prețioasele daruri spirituale, fără a ști însă, cui îi mai sunt destinate.

Că am primit darurile spirituale fără nici o obiecție, se datorește faptului că n-am cunoscut de-loc biblia, nici scrierile și învățăturile catolice. După experiența mea de acum, un catolic sau un Protestant convins, ale carui cunoștințe sunt înrădăcinate în cunoștințe dogmatice, e mult prea orientat spre acestea, pentru a se putea apropia fără obiecții și rețineri de aceste noi revelații divine, lăsându-le să rodească înlăuntrul lor.

Totuși oamenii de știință de la mai multe fa-cultăți urmăresc cu interes crescând aceste învățături divine și discută cu seriozitate asupra lor. Interesul lor se îndreaptă nu numai către incontestabilele explicații referitoare la nașterea materiei și posibila ei soluție ci și către explicarea erorilor din învățăturile diferitelor sisteme religioase și a diferitelor confesiuni. În revelațiile pe care le-am primit este arătat în ce constă eroarea, alături de chemarea - adresată tuturor - de a atrage atenția cu fiecare ocazie, asupra greșelilor fiecărei învățături. Însă fiecare om are libertatea de a pune sau nu la inimă cuvintele DOMNULUI. Cine a înțeles spiritul Cuvintelor părintești și totuși nu trăiește după ele, mărește distanța dintre el și TATĂL nostru din ceruri. Atunci el nu urmează sfatul primit prin cuvintele dragostei, supunându-se astfel cu necesitate judecății și va pierde îndurarea în aceeași măsură în care disprețuiește porunca dumnezeiască a dragostei.

Din mila lui DUMNEZEU, evanghelia este din nou transmisă oamenilor, atrăgându-li-se atenția în modul cel mai serios asupra scopului existenței omenești. Astfel încearcă dragostea milostivă a lui DUMNEZEU să salveze ceea ce se mai lasă salvat înainte de sfârșit - căci acesta vine! Timpurile despre care vorbeau clarvăzătorii și profeții tuturor timpurilor - vremurile din urmă - au început!

După însemnările mele, DOMNUL nu face deosebire între copiii săi. "Veniți cu toții la MINE!" - iată cum sună chemarea LUI. Ferice de cel care îi ascultă cuvintele și îl urmează. DUMNEZEU își iubește copiii și vrea să-i facă pe toți fericiți - chiar dacă ei nu vor să știe de EL.

Bertha Dudde

22 noiembrie 1953

La 18.9.1965 Berthei Dudde i s-a permis să-și părăsească învelișul pământesc și să se reîntoarcă la casa părintească din ceruri, lăsându-ne moștenire peste 9000 de dezvăluiri.

CUNOAȘTEREA PLANULUI DE MÂNTUIRE AL LUI DUMNEZEU

Vreau să aruncați o privire în veșnicul MEU plan de mântuire și de aceea caut să vă dau cunoștințe pe trivul nivelului vostru de maturitate. Caut să vă mijlocesc aceste cunoștințe prin Spiritul MEU, ca să vă aflați pe deplin în adevăr și să puteți fi convinși de acesta. Căci numai pe calea spiritului este posibil să vi se dea adevărul curat. Trebuie să știți totul pentru a putea lua ațitudine față de învățăturile gresite care vă îngreunează întoarcerea la MINE - căci acesta este scopul planului MEU de mântuire.

Trebuie să știți de unde veniți și ce v-a determinat să vă întoarceți de la MINE. Trebuie să știți de soarta pe care v-ați creat-o căzând de lângă MINE. Și trebuie să știți că am întocmit pentru voi un plan care vă asigură încetul cu încetul reîntoarcerea la MINE, precum și de ce a fost nevoie de acesta.

Trebuie să aflați de acest: plan, căci de-abia atunci puteți înțelege existență voastră ca oameni pe pământ, trăind apoi corespunzător scopului de așins. ÎL veți cunoaște și îndrăgi pe CEL care a creat de dragul vostru întreaga creațiune, care, mănat de nesfârșita SA dragoste și înțelepciune și-a folosit puterea ca să dea ființă la cele mai minunate lumi create, toate cu același scop: de a găzdui ființele spirituale căzute spre a le duce la deplină maturitate, pentru a se putea reîntoarce la MINE. Căci EU sunt punctul de plecare al existenței lor și rămân veșnic legat de ființele pe care le-am creat pentru că le iubesc.

Voi oamenii trebuie să știți că dragostea MEA față de voi e nesfârșită și că prin ea se explică totul, pentru că altminteri as fi putut să nimicesc tot ceea ce am creat chiar în momentul în care MI s-a opus. Dragostea M-a împiedicat să fac aceasta. Însă dragostea MEA vrea de asemenea să facă fericite ființele create, pentru că așa e dragostea - nu poate altfel, vrea să dăruiască fericire. De aceea cei căzuți trebuie să se reîntoarcă neapărat la MINE. Veșnicul MEU plan de mântuire are ca scop tocmai reîntoarcerea definitivă la MINE a tuturor ființelelor spirituale căzute.

Că vă dau despre aceasta atât de multe cunoștințe, e din cauza vremurilor din urma, care fac necesar ca oamenii să primească un ultim ajutor. **Trebuie să știți ce e în joc** și că nu vă rămâne prea mult timp pentru reîntoarcerea la MINE - ca să nu trăiți fără grijă, de azi pe mâine, ci să încercați să stabiliți o strânsă legătură cu MINE, pentru ca EU să vă arăt drumul în haosul care va veni asupra oamenilor înainte de sfârșit, fapt pentru care sunt de asemenea necesare explicații care corespund adevărului.

Dacă vă sunt lăsate concepțiile greșite, mereu mai sperați că pământul va înflori din nou, că vine iar o nouă ascensiune, căci nu cunoașteți sensul și scopul evenimentelor pe care le trăiți. Atunci vă trăiți viața pământească în zadar, fără nici un folos pentru sufletul vostru care este eul vostru propriu-zis și care nu pierde când vă moare trupul. Și atunci urmează pentru suflet o soartă de care vreau să-l feresc. Căci vreau să vă dăruiesc fericire pentru că vă iubesc și de aceea transmit în repetate rânduri adevărul pe pământ. Voi trebuie doar să-l primiți pentru a vă salva de soarta groaznică a surghiunului înnoit în creaturile noului pământ.

Cine cunoaște veșnicul MEU plan de mântuire, trece deja într-o anumită măsură fericit prin viața pa-mântească, pentru că și-a dat deja seama de sensul și scopul acesteia și trăiește conștient, căutând să-și îndeplinească voința. Cel străin de aceste cunoștințe nu cunoaște scopul existenței și va aprecia totul doar din punct de vedere pământesc, nelăsând loc vreunui scop spiritual, căci tot ce e spiritual îi e străin. Pe de altă parte însă, va arăta înțelegere față de veșnicul MEU, plan de mântuire doar omul care prin activitate plină de dragoste față de semenii a stabilit deja legătură cu MINE, căci spiritul său s-a trezit deja la viață. Omul care nu crede de loc în MINE gândește și acționează fără dragoste și niciodată nu este deschis față de astfel de cunoștințe. El trece deci prin viață cuprins de beznă deasă, negăsind în orbirea lui drumul cel bun. EU însă vreau să le prezint tuturor oamenilor cunoașterea despre faptul că ei au luat cândva ființă din MINE, că s-au întors din proprie voință de la MINE, au căzut în adânc iar dragostea MEA i-a ajutat să se ridice din nou, pentru că dragostea MEA față de tot ceea ce am creat este nesfârșită și va rămâne veșnic neschimbată.

De aceea n-am odihnă până nu recăștig toate ființele căzute, până ce ele nu se străduiesc să se reîntoarcă la MINE de bunăvoie. Ele trec în acest scop prin creațiunile cărora le-am dat cândva ființă spre a servi reîntoarcerii la MINE. Voi mijloci mereu aceste cunoștințe acelor oameni care stabilesc legătură cu MINE și doresc să afle adevărul despre cauza, sensul și scopul existenței lor pe acest pământ. Și veți primi învățatură despre aceasta conform adevărului, căci numai adevărul vă da libertatea și vă readuce definitiv la MINE.

Amin

B.D. Nr. 5612

28.2.1953

CREAREA LUI LUCIFER ȘI A FIINȚELOR SPIRITUALE ORIGINARE

Mintea omenească poate cuprinde doar într-o anumită măsură adevărul profund, căci ceea ce e spiritual nu poate fi explicat decât în mod spiritual. Această explicație este preluată de spiritul vostru și e transmisă minții prin intermediul sufletului. Mintea însă vă este încă mult prea solicitată de cele pământești, neputând astfel să pătrundă indeajuns în profunzimea cunoștințelor spirituale, pentru a înțelege totul. Cu toate acestea MĂ dezvălui vouă prin scânteia spirituală implantată în voi, iar cei care au dragoste vor pricepe sensul a ceea ce le dezvălui:

dorința MEA de a crea era nespus de mare, puterea îmi era inepuizabilă, iar fericirea MEA consta în realizarea gândurilor și planurilor MELE. Doream să împărtășesc cuiva această fericire; dragostea MEA dorea să se dăruiască. Vroiam ca în afară de MINE să mai fie o ființă care să se bucure de ceea ce MĂ făcea pe MINE atât de fericit. Resimțeam existența de unul singur ca pe o lipsă, pe care , însă puteam oricând s-o înlătur, dacă vroiam. Și am vrut să MĂ regăsesc într-o ființă care să fie strâns legată de MINE, pe care vroiam s-o creez ca pe o copie a MEA, ca să MĂ oglindească pe MINE însumi, ca să-i pot dărui o fericire nesfârșită, sporind astfel și propria MEA fericire. Am vrut să creez o astfel de ființă și a fost de ajuns ca să vreau aceasta. Căci voința MEA este putere, acționând mereu cu dragoste și înțelepciune.

Astfel a luat naștere din MINE o ființă care era copia MEA, însă nu putea să MĂ vadă pentru că de M-ar fi văzut ar fi pierit de fericire.

Căci nici o ființă n-ar putea suporta să MĂ vadă, fiindcă orice ființă, chiar și cea mai desăvârșită copie a MEA nu este decât un produs al puterii dragostei MELE, pe când EU sunt puterea dragostei în sine. Strălucirea MEA depășește totul în amplitudinea ei, fapt pentru care nu puteam fi văzut de ființele create de MINE. Mi-am creat însă prin această ființă un vas în care puteam să-MI revărs continuu puterea dragostei, o ființă deci care, primind continuu fluxul puterii MELE, primea prin aceasta din belșug și dorința MEA de a crea, puterea MEA, înțelepciunea și dragostea MEA. Putea deci să resimtă aceeași fericire ca și MINE, putea să-și manifeste puterea după voința ei, putea să fie fericită și să-și sporească fericirea creând, căci puterea MEA o făcea capabilă de toate acestea. Iar EU MĂ bucuram de fericirea ei.

Și astfel au luat ființă din ea nenumărate ființe asemănătoare. Erau cu toții copiii dragostei MELE, erau desăvârșiți, aflându-se în cea mai strălucitoare lumină - căci din ființă creată identică cu MINE și dragostea MEA nesfârșită nu puteau să re-zulte decât ființe cu totul desăvârșite.

Aceasta pentru că aveam amândoi aceeași voința și dragostea amândurora se regăsea în ființele create. N-a existat nimic imperfect atât timp cât voința MEA a putut să acționeze prin ființă primă creată. Era o lume spirituală plină de lumină, cu un mare număr de ființe spirituale create originar. Puterea MEA se revărsa nelimitat către acea ființă pe care MI-am ales-o ca purtătoare a luminii și puterii MELE.

Această primă ființă era nemăsurat de fericită. EU însă am vrut să-i sporesc și mai mult fericirea. Am vrut ca ea să nu mai fie legată de voința MEA ci să facă totul din proprie voința, care, dacă ființă era și rămânea perfectă, ar fi fost voința MEA. Căci ființa, fiind creată de MINE, nu era capabilă să aibă altă voință decât a MEA. EU însă vroiam ca ea să poată acționa liber - căci ceea ce caracterizează o ființă dumnezeiască este tocmai faptul că dragostea îi este atât de profundă, încât voința îi este la fel cu a MEA. Această dragoste vroiam s-o primesc de la prima ființă creată. Aceasta i-ar fi adus totodată și suprema desăvârșire, astfel că, nemaiaționând - ca ființă creată - după voința MEA, ci având din dragoste aceeași voință cu MINE, ar fi avut parte de o fericire nesfârșită.

Ca să poată trece aceasta probă a voinței a trebuit să dispună de o voință cu desăvârșire liberă. Ea nu MĂ putea vedea, dar MĂ cunoștea pentru că se afla în lumină. Vedea însă nenumărate ființe care au rezultat din voința ei și se simțea creatoarea lor, deși știa că puterea pentru aceasta a primit-o de la MINE. Dar aceasta ființă îmi invidia puterea. Fiind vizibilă ființelor create de ea, se considera, stăpână pe ele, cu toate că știa că ele au luat ființă din MINE și s-a dat în fața lor drept sîn-gura sursă de putere capabilă de creație. A re-fuzat deci să MĂ iubească pentru a putea stăpâni.

Pentru voi, oamenii, e ceva de neînțeles cum o ființă cu conștiință de sine s-a putut rătăci, gândind cu totul greșit. Aceasta însă se explică prin libera voința, care, pentru a putea să acționeze, trebuia să aibă și posibilitatea opțiunii în sens negativ. Însă nu era obligată să opteze în acest sens.

Ființă purtătoare de lumină și putere avea pe de o parte dovada puterii pe care o mijlocea, nu vedea însă sursa de putere. S-a instaurat deci pe sine drept domn al ființelor spirituale create, căutând să MĂ prezinte pe MINE drept inexistent și să le implanteze voința sa întoarsă de la MINE. Astfel a sosit și pentru aceste ființe - create de purtătorul de lumină cu ajutorul puferei MELE - momentul care ar fi constituit dovada perfecțiunii lor, căci puterea MEA se afla în toate ființele acestea, ele fiind pline de lumină și dragoste înflăcărată față de MINE. Deși nu puteau să MĂ vadă ele totuși M-au recunoscut. Erau însă atașate și de ființă care le-a creat, căci dragostea MEA le-a dat ființă prin mijlocirea acesteia; Dragostea lor trebuia acum să opteze și s-a scindat.

A fost atunci o nefericită derută printre ființele spirituale care simteau că sunt nevoite să opteze. Dat fiindcă puterea dragostei MELE acționează ca lumină, multe ființe s-au simțit atrase mai mult de izvorul originar al puterii iar dragostea lor s-a micșorat față de cel care s-a despărțit de MINE, astfel că s-au întors mai mult către MINE. Lumina din ei era cunoașterea faptului că EU sunt dintotdeauna veșnica dragoste. Fiecare ființă avea aceasta cunoaștere, dar voința le era liberă, nu era legată prin aceasta cunoaștere, altminteri n-ar fi fost liberă. Astfel s-a scindat lumea spirituală. Prima ființă creată își avea aderenții ei, cum îmi aveam și EU aderenții MEI, Deși EU însumi nu eram vizi-bil. Puterea izvorată din MINE acționa însă atât de puternic, încât multe ființe s-au întors de la ființă care voia să MI se opună. Voința lor a rămas deci corect orientată în timp ce purtătorul de lumină și-cei care l-au urmat și-a întors voința împotriva MEA, astfel că: ei s-au despărțit de MINE pe planul voinței, ceea ce a însemnat caderea în adânc.

Astfel, prima ființă creată - purtătorul de lumină -a devenit adversarul MEU, iar ființele cărora le-a dat viață prin voința comună a dragostei MELE și a ei s-au îndreptat o parte către MINE, o parte către ea. Căci în momentul în care purtătorul de lumină s-a despărțit de MINE, ele au simțit dorința nelămurită de a se orienta către un pol fix. Libera lor voință a început să se desfășoare. N-au fost supuse la nici o constrângere nici din partea MEA, nici din partea adversarului MEU, ci atât EU cât și el le-am învăluit fiecare cu razele puterii sale, căutând fiecare să câștige ființele pentru sine. Puterea emisă de MINE era dragoste pură, atingând ființele atât de profund încât ele M-au recunoscut chiar fără să MĂ vadă, dându-și seama și de schimbarea voinței primei ființe create. - Însă pentru că ea era vizibilă, multe ființe au urmat-o, adică s-au supus voinței ei, depărtându-se astfel de MINE.

Dar au fost și ființe originare care se simteau în aceeași măsură și copiii MEI și MI-au rămas credin-cioase din liberă voință - dar numărul acestora a fost mult mai mic. Acestea au fost ființele create primele, care au rezultat din cea mai fericită dorință de a crea a purtătorului MEU de lumină prin folosirea puterii dragostei MELE, pe care o primea nelimitat. Această putere-dragoste le era proprie și acestor ființe. Ea le îndrepta continuu către MINE, căci ele își dădeau seama de voință schimbată a creatorului lor, fapt pentru care s-au întors de la el.

Ar fi putut și celelalte ființe să-și dea seama de aceasta, însă ele l-au urmat orbește pe cel pe care-l puteau vedea. Opțiunea liberei lor voințe a fost respectată. N-am influențat-o nici într-un fel fiindcă, pentru ca ființele create să ajungă independent la perfecțiune trebuiau să hotărască liber. Prima ființă creată,

părăsindu-MĂ, a atras în adânc un mare număr de ființe care au urmat-o. Căci depărtarea de MINE înseamnă căderea în adânc, spre o stare diametral opusă, care înseamnă întuneric și neputință, lipsă de cunoaștere și putere. Iar copiii MEI au rămas în cea mai strălucitoare lumină, într-o stare de nesfârșită putere și fericire.

După această cădere a lui Lucifer, purtătorul de lumină, puterea lui s-a frânt, nu a mai fost capa-bil să creeze, cu toate că nu i-am sustras toată puterea pentru că era o ființă creată de MINE.

Cei care l-au urmat sunt puterea și forța lui - asupra lor domnește ca principe al întunericului. Pe de altă parte însă ființele care l-au urmat sunt de asemenea opera dragostei MELE și nu le las pentru totdeauna la dușmanul MEU. Atât timp cât ele poartă în sine voința lui, îi aparțin, însă îndată ce îmi reușește să le îndrept voință către MINE, el le-a pierdut. Astfel puterea lui scade pe măsură ce mântui supușii de sub stăpânirea lui. Aceasta însă se întâmplă mereu pe baza voinței lor libere. Acesta este scopul veșnicului MEU plan de mântuire, care este sprijinit cu zel de toți locuitorii împărăției luminii, de ingerii și arhanghelii MEI. Căci ei sunt cu toții colaboratorii MEI care se străduiesc să redea ftaților căzuți fericirea pe care ei au pierdut-o odinioară din propria lor greșală.

Această operă a eliberării (mântuirii) va fi dusă la bun sfârșit chiar dacă trece o veșnicie până când se va reîntoarce la MINE și ultima ființă căzută - până când se va apropia de MINE și ființă prima creată, zămislită din dragostea MEA, cerându-MI dragostea - până când se va întoarce și ea plină de căință la CASA PĂRINTEASCĂ pe care a părăsit-o cândva din proprie voință.

Amin

B.D. Nr. 8216

16.7.1962

TRANSFORMAREA FIINȚELOR SPIRITUALE

ORIGINARE CĂZUTE ÎN CREAȚIUNE

Cuvintele MELE trebuie să vă aducă claritate, să vă dea răspuns la întrebări și să rezolve problemele pe care voi nu puteți să le rezolvați pe calea gândirii. Trebuie să primiți învățătură despre adevăr, căci vreau să vă dau lumină și să vă luminez spiritul, ca să nu trăiți în întuneric și pentru ca sufletul să nu vă fie vătămat. Căci vreau să-l salvez pentru veșnicie. Dragostea MEA nesfârșită vrea mereu binele sufletului vostru, căci MI-e dor să vă reîntoarceți la MINE, MI-e dor de uniunea cu voi, pentru aceasta însă sufletul vostru trebuie să ajungă la perfecțiune.

Ați purces cândva din MINE într-o stare de absolută perfecțiune, căci v-am creat întru totul după ase-mănarea MEA, ca ființe cu totul desăvârșite, erați copii ale MELE în miniatură, de aceeași natură cu MINE, dat fiindcă elementul vostru originar era dragostea. Căci ați luat ființă din DRAGOSTEA ORIGINARĂ.

EA și-a creat vase pentru a se putea revărsa continuu umplându-le cu puterea dragostei. Ființele acestea - copiile MELE - erau dragoste pură. Erau puterea dragostei revărsată din MINE, fiind totodată ființe care puteau să se vadă unele pe altele. Pe MINE însă, pe cel din care au luat ființă, nu puteau să MĂ vadă, pentru că EU eram însăși PUTEREA ORIGINARĂ A DRAGOSTEI, pe care ele nu puteau s-o vadă fără a pieri.

Căci le-am slobozit din MINE ca minuscule scânteii, ca ființe independente - după cum v-am mai explicat. Acesta însă este un proces pur spiritual, pe care nu-l puteți înțelege pe deplin cât trăiți ca oameni pe pământ.

Cu toate că aceste ființe dispuneau de multă putere și lumină, fiind continuu străbătute de fluxul de putere al dragostei MELE, nu le-am putut împiedica să abuzeze de libertatea voinței lor, ele întorcându-MI spatele, tocmai pentru că erau ființe independente, inzestrate cu voință liberă. Astfel, când au fost supuse la proba voinței, care consta în a MĂ recunoaște pe MINE ca DUMNEZEUL și CREATORUL lor, ele au refuzat aceasta și s-au întors către ființa prima creată - Lucifer - deci spre cel pe care-l puteau vedea și care strălucește în toată frumusețea celei mai scânteietoare lumini. Au refuzat fluxul de putere al dragostei MELE, ceea ce a însemnat continua lor depărtare de MINE, izvorul originar de lumină și putere.

Acest proces vi l-am explicat tot mereu, în măsura în care acesta vi se poate explica voua, oamenilor, pe înțeles. Aflați acum că aceste ființe, cărora le-am dat ființă din MINE, au putut să-și transforme ființa în contrariul ei, dar de pierit n-aveau cum să piară și își vor păstra existența în veci.

Ființele, în substanța lor originară erau dragoste, deci putere; care conform veșniciei legi, trebuie să fie activă, nu poate deci rămâne veșnic inactivă. Prin depărtarea tot mai mare de MINE - ca urmare a faptului că au refuzat fluxul de putere al dragostei MELE - substanța spirituală a acestor ființe originare create de MINE s-a întărit, astfel că ele au devenit incapabile de a crea și a activa.

De aceea am dizolvat aceste ființe originare, adică am transformat puterea pe care am emanat-o cândva sub forma unor ființe - și din aceasta a rezultat creația materială, în care puterea putea să rede-vină activă după voința MEA. Astfel se poate spune pe bună dreptate că toată creația e alcătuită din spiritele originare pe care voința MEA le-a transformat, e alcătuită deci din aceeași putere care s-a revarsat din MINE sub forma unor "ființe cu conștiință de sine". Aceasta a fost **acum transformată** - dobândind alte forme - în operele de toate felurile ale creațiunii.

Fiecărui lucru creat i-am dat o menire. În acest fel spiritul originar, dizolvat în "particule", trece prin toate componentele creației și MĂ slujește, fiind subordonat legilor obligatorii! Astfel devine activă puterea după voința MEA, pentru că **"legea fundamentală a puterii este activitatea"**.

Gândiți-vă mereu că ființele spirituale originare au fost putere emanată din MINE și că, deși acum ele sunt pulverizate și particulele lor se reunesc de-abia după un timp nesfarșit de lung, ele nu pier, ci fiecare se va reîntoarce odată la MINE.

Atunci însă vor fi, fiecare în parte, aceleași ființe care au pornit din MINE. Pe drumul reîntoarcerii la MINE au trecut prin toată creația, iar la urmă parcurg sub formă omenească - ca suflet al acesteia - ultima porțiune scurtă de drum, unde pot să ajungă la uniunea cu MINE, dacă primesc conștient să fie luminați de dragostea MEA.

Căci reîntoarcerea de bunăvoie la MINE constă în faptul că ființa spirituală originară încetează să se opună fluxului de putere al dragostei MELE. Atunci ea este din nou o faptură după asemănarea

lui DUMNEZEU: adică spiritul căzut odinioară, care a fost creat ca ființa desăvârșită, este din nou asemenea MIE, a redevenit desăvârșit și poate astfel să se unească din nou cu MINE, rămânând pe veci în strânsă legătură cu MINE.

Amin

B.D. Nr. 7942

15.7.1961

CREAREA "PĂMÂNTULUI"

Drumul ființelor spirituale pe pământ durează o veșnicie, pentru că ele inele au fost transformate în materia din care e alcătuit pământul și toate lumile create. Substanța spirituală întărită a devenit din voința lui DUMNEZEU materie, astfel că întreg pământul, ca și toate lumile create în întregul univers sunt puterea spirituală emanată odinioară de DUMNEZEU sub forma unor "ființe", care însă și-au întors ființa în asemenea măsură pe dos, încât au devenit până la urmă doar substanța spirituală întărită, pe care DUMNEZEU a transformat-o în diversele opere ale creațiunii.

Aceasta a necesitat un timp nesfârșit de lung, pentru că aceasta transformare s-a desfășurat după o ordine logică. Evoluția a ceea ce apare acum ca "pământ locuit" a avut loc în nenumărate faze de dezvoltare. Pământul n-a fost scos la iveală de-a gata de puterea creatoare a lui DUMNEZEU, pentru că evoluția înceată și-a avut scopul ei. Particulele substanței spirituale pulverizate au fost prinse mereu în noi forme. A fost nevoie de o evoluție nesfârșit de lungă, până ce pământul a devenit apt să slujească drept loc natural de viață pentru ființa spirituală ajunsă din ce în ce mai matură după cum era prevăzut în veșnicul plan de mântuire al lui DUMNEZEU.

A trebuit să treacă un timp infinit de lung până ce aceasta ființa spirituală a atins acel nivel de dezvoltare la care să poată trăi ca am pe pământ, cu scopul de a atinge cel mai înalt grad de perfecțiune. Acest ultim drum pământesc parcurs ca om e doar o clipă în comparație cu drumul nesfârșit de lung al dezvoltării pământești care l-a precedat.

Crearea fiecărei forme n-a durat decât o clipă, căci DUMNEZEU își transformă instantaneu orice gând în operă durabilă, însă rezistența pe care i-a opus-o substanța spirituală căzută a determinat durata timpului trecut până la transformarea ei în forme materiale. Căci DUMNEZEU n-a constrâns substanța spirituală căzută care îi opunea rezistență ci a prins-o cu puterea dragostei SĂLE, ținând-o așa până când a început să-i scadă rezistența, pentru a o învălui apoi conform planului Său - pentru a-i da anumite forme în care aceasta să desfășoare o anumită activitate. Aceasta activitate era la rândul ei încă atât de minimală, încât a trebuit să treacă iarăși un timp nesfârșit de lung până aceste forme au putut să se descompună și să se transforme.

Deci pământul a trecut printr-o evoluție nesfârșit de lungă până a putut fi locuit de ființe vii, care la rândul lor l-au pregătit ca să le poată servi oamenilor ca ultim loc de instrucție. - Sufletul omenesc a trecut cu toate particulele sale prin toată creația - căci căderea în adânc a fost atât de mare, încât a fost nevoie de enorm de mult timp pentru a se putea ridica din nou până la nivelul la care să i se poată reda conștiința de sine. Astfel i-a devenit posibil să parcurgă ultimul drum menit să-i aducă perfecțiunea și să-l readucă în acest fel în înalt.

Astfel a luat naștere creațiunea care acum adăpostește ființele spirituale căzute, nesfârșite la număr, fapt pentru care și reîntoarcerea lor la DUMNEZEU va dura un timp nesfârșit, astfel că încă nu este de prevăzut un sfârșit al lumilor create. Acestea adăpostesc noi și noi particule spirituale care se ridică dezvoltându-se prin schimbarea continuă a formei lor exterioare. De aceea e de așteptat continua devenire și trecere a tot ceea ce face parte din creația materială. În acest fel are loc continua reînoire a operelor creațiunii, slujind astfel dezvoltării componentei spirituale pe care o adăpostesc - ca și perfecționării omului prin faptul că îi fac posibilă viața pe pământ.

Atât timp cât spiritului legat în materie îi este luată libertatea voinței, dezvoltarea care îl ridică în înalt se desfășoară conform voinței lui DUMNEZEU. Spiritul legat slujește cuprins într-o anumită formă, ceea ce, cu incetul, îl maturizează. Însă când acesta ajunge la acel stadiu în care trăiește ca om pe pământ, el își redobândește voința liberă. Atunci se poate întâmpla ca, în loc să se ridice în continuare, să bată pasul pe loc sau chiar să dea înapoi. Ca urmare a acestui regres substanța spirituală din om poate să se întărească din nou, ca înainte, fapt pentru care sufletul trebuie dizolvat din nou în particule pentru a trece din nou prin creațiunea materială.

Aceasta cere dizolvarea și transformarea fiecărei opere a creațiunii, ceea ce înseamnă încheierea unei perioade pământești și începerea uneia noi. - Și astfel, voi, oamenii, trebuie să înțelegeți ca, la intervale de timp stabilite de DUMNEZEU, au loc astfel de schimbări ample ale lumii create, care sunt însă întotdeauna motivate de dragostea și înțelepciunea lui DUMNEZEU - și servesc la mântuirea ființelor spirituale originare căzute.

Și trebuie să vă așteptați la o astfel de intervenție din partea Lui DUMNEZEU mereu când oamenii nu-și mai recunosc adevăratul scop al existenței lor - adică nu-și mai folosesc viața pământească pentru a-și maturiza sufletul, pentru a ajunge la suprema desăvârșire.

Căci acesta este scopul oricărei lumi create - de a-i servi omului la maturizarea sufletului său, de a-l ajuta să redevină ceea ce a fost la început - o ființă cu totul desăvârșită - care a luat ființă din dragostea lui DUMNEZEU, apoi însă a căzut de lângă EL din proprie voință. El trebuie să se reîntoarcă la EL și pentru aceasta DUMNEZEU însuși i-a creat drumul de reîntoarcere prin calea pe care o are de străbătut prin toate formele lumii create. Amin

B.D. Nr. 7699

29.6.1957

DRUMUL DEZVOLTĂRII PARCURS DE FIINȚELE PIRITUALE PRIN CREAȚIE, READUCEREA LOR

Ați trecut prin toată creația. - Acestea sunt cuvinte mari pe care le înțelegeți de-abia când cunoașteți planul MEU de readucere a ființelor spirituale - de spiritualizare a tot ceea ce este spirit lipsit de maturitate - deci când cunoașteți care sunt cauzele drumului vostru prin creațiune.

Căci numai ca oameni sunteți din nou acele ființe originare cărora le-am dat cândva ființă din MINE. Faptul că ați căzut de lângă MINE în adâncul adâncurilor a avut ca urmare dizolvarea voastră în particule. Ați fost risipiți în nenumărate substanțe izolate -

incorporate în fapăturile creației - care erau astfel obligate să-și îndeplinească menirea ce le-a fost dată, pentru a parcurge cu încetul drumul dezvoltării către înalt. Ați trecut astfel prin toată creația, parcurgând drumul care are ca scop readucerea ființelor spirituale - prin schimbarea lor - la MINE, conform veșnicului MEU plan de mântuire.

Fiecare componentă a lumii create își are propria menire, - care constă în a sluji într-un anumit fel. Astfel, guvernate de legi obligatorii substanțele spirituale slujesc continuu și se leapădă mereu de forma lor exterioară pentru a se întrupa într-o nouă formă. Aceasta continuă până când ajung la maturitatea necesară pentru a se putea întrupa în formă omenească.

Acest drum al dezvoltării care trece prin toate formele pământești ale creației, duce negresit la maturitate, pentru că este parcurs sub acțiunea legilor obligatorii - adică voința MEA este cea care hotărăște, prin ea totul se supune legilor date de MINE. Astfel se realizează maturizarea, chiar dacă e necesar un timp nesfârșit de lung până când se ajunge la nivelul la care toate substanțele izolate se reunesc, astfel ca sufletul originar - întrupat ca om - să poată parcurge ultimul drum pământesc pentru a-și desăvârși spiritualizarea.

Acest drum prin toată creațiunea nu poate fi abandonat după bunul plac sau înlocuit cu altceva. Trebuie s-o parcurgă fiecare ființă care vrea să se reîntoarcă la origine, la starea ei de la început. Căci creația materială a luat ființă din voința MEA, pentru că, am văzut în aceasta calea pe care să MI se apropie acele ființe create de MINE care s-au depărtat de MINE, căzând în adâncimi nesfârșite. Toată creațiunea constă în ființele spirituale căzute, care, împietrindu-se, au devenit substanță spirituală rigidă, transformată apoi de voința MEA în cele mai diverse forme. Acestor forme le-am dat menirea și scopul de a duce treptat componența spirituală la maturitate, asigurându-i continuu întruparea în noi forme, pentru a putea a junge la un grad de maturitate tot mai ridicat, ca la ultima întrupare - ca om - deci ca ființă cu conștiință de sine să se străduiască la atingerea scopului final de a căuta și găsi conștient uniunea cu MINE, de a se întoarce deci pentru totdeauna la MINE.

Acesta este singurul scop al oricărei opere a creației: de a adăposti substanțele spirituale cărora le este sortit drumul ridicării până la MINE. Ele se ridică cu încetul din voința MEA prin faptul că slujesc (Deși o fac doar sub acțiunea legilor impuse de MINE). Căci, slujind, ele se eliberează iar și iar din forma care le adăpostește.

Dar va mai trebui să treacă o veșnicie până când se vor reuni și particulele ultimei ființe spirituale și până când și spiritul care MĂ dușmănește - Lucifer -se va îndrepta de bunăvoie către MINE, pentru că va rămâne fără nici o putere. Aceasta va fi când toate ființele create îl vor părăsi de bunăvoie, orientându-se către MINE, pentru că M-au recunoscut ca DUMNEZEUL și CREATORUL lor.

De-abia atunci își va da el seama de totala sa neputință și va tânji din nou după putere și lumină, îi va fi dor de dragostea MEA care l-a făcut cândva nespus de fericit și atunci MI se va deschide din nou de bunăvoie și se va lăsa pătruns de dragostea MEA, reîntorcându-se la MINE ca fiul MEU. Amin

CREAREA OMULUI - CADEREA ÎN PĂCAT

A fost nevoie de un timp nesfârșit de lung pentru dezvoltarea - și prin aceasta ridicarea - ființelor spirituale căzute. Și lumile create au avut nevoie fiecare în parte de foarte mult timp pentru a evo-lua împreună cu substanță spirituală legată în ele, pentru a putea adăposti spiritul devenit din ce în ce mai matur. Au fost create mereu forme noi, mereu li s-a dat acestor forme o menire.

Pământul, deci, nu a fost creat într-o clipă, ci au trebuit să treacă intervale de timp infinit de lungi până când spiritul căzut odinioară și-a găsit la toate nivelurile forma exterioară corespunzătoare, căci maturizarea crescândă a făcut necesara crearea continuă a noi forme.

Deci până când spiritul căzut era supus "legilor obligatorii", activitatea MEA creatoare a constatat în a crea pământul ca centru de maturizare pentru ființele spirituale căzute, pentru ca aeestea să ajungă aici la un nivel de maturitate prin care să-și redobândească libertatea voinței de care au abuzat odinioară.

Acum însă trebuia creată o formă exterioară care să fie purtătoarea ființei spirituale maturizate, pentru ca, îmbrăcând aceasta formă, să-și poată pune din nou la încercare libera voință. Aceasta formă creată este omul, care se deosebeste de tot ceea ce a fost creat anterior prin faptul că pe lângă libertatea voinței este dotat și cu inteligentă și rațiune. El dispune deci de capacitatea de a gândi, are conștiință de sine și se poate înțelege cu oa-menii prin limbă. Astfel a fost creată posibilitatea ca prin conviețuirea cu semenii omul să poată face proba liberei sale voințe. Omul - ca formă exterioară - a existat deja și în ultimele stadii ale dezvoltării dirijate de legile obligatorii. Ea avea atunci menirea de a reuni ne-număratele substanțe spirituale ajunse la maturitate.

Aceste ființe erau încă supuse legilor obligatorii, trăind după cum cereau legile naturii și de aceea încă nu erau responsabile de faptele lor. Dispunând doar în mică măsură de capacitate de gândire, ser-veau la colectarea substanțelor spirituale maturizate în lungul proces al dezvoltării lor. Deci și acestea erau făpturi create de înțelepciunea și dragostea MEA în folosul ființelor spirituale. Dar nu erau încă oameni. Căci numai ființele cu voință libera, inteligență și conștiința de sine pot fi considerate oameni.

De-abia acum a intrat în acțiune planul de spiritualizare al acestor făpturi - adică al oamenilor. Acesta cerea ca ele să primească învățatură de la MINE și să-și folosească gândirea, inteligența și libera voință conform învățaturii primite. Puteau în virtutea liberei voințe să trăiască și să creeze pe pământ - puteau să se preschimbe în ființe dumnezeiești, dar puteau și să acționeze cu totul împotriva învățăturilor și a voinței MELE, întor-cându-se prin aceasta în adâncurile din care s-au ridicat.

Am creat omul - i-am dat deci spiritului ajuns la un anumit grad de maturitate o formă exterioară, care corespundea dragostei și înțelepciunii MELE și de asemenea scopului pe care urma să-l realizeze. Forma exterioară a devenit o ființă vie de-abia în

momentul în care s-a instalat în ea sufletul -componenta spirituală alcătuită din nenumărate particule - dând viață formei.

Căci ceea ce este de natură spirituală este putere în continuă acțiune. În timpul lungului drum de dezvoltare parcurs, acesta a fost legat, fiind astfel incapabil de o activitate nestăvilită. Dar în ultima **formă exterioară**. - cea omenească - are din nou posibilitatea să fie activ. Poate să-și desfășoare puterea ce îi este proprie, sporindu-și-o nelimitat prin uniunea cu MINE.

Primii oameni dispuneau nelimitat de puterea MEA. Erau dotați în mod extraordinar pentru că scopul vieții de proba era ca ei să părăsească învelișul pământesc în stare cu totul spiritualizată și să se reîntoarcă din nou ca adevărați fii în casa părintească. - Însă trebuia să le pun voință la încercare, căci proba voinței o cer fiecărei ființe create de MINE. Dacă ei ar fi trecut această probă cu bine, prin aceasta ar fi ușurat oamenilor care i-au urmat atingerea acestui ultim scop.

Prin cei dintâi oameni MI-am creat ființe care, cu toate neajunsurile lor, cu toată imperfecțiunea lor datorată căderii de lângă MINE, puteau totuși să MĂ recunoască, pentru că se recunoșteau și pe sine ca ființe create. Puteau deci prin capacitatea lor de gândire și libera lor voință să-și dea seama și de voință MEA și s-o îndeplinească. Am creat ființe de către care - în pofida distanței lor față de MINE - puteam să MĂ fac înțeles.

Omul a fost deci prima faptură pământească purtătoare a unei ființe spirituale originare căzute, cu scopul de a o ajuta să se reîntoarcă la starea sa originară, pentru a putea crea și lucra alături de MINE, în veșnică uniune cu MINE. - Acesta a fost rostul vieții primului om creat, acesta este și va rămâne mereu sarcina tuturor oamenilor până când se va realiza spiritualizarea tuturor ființelor spirituale căzute.

Proba voinței la care a fost supus primul om n-a fost prea grea. Dar pentru ca aceasta să poată avea loc, trebuia ca și dușmanul MEU să primească dreptul de a acționa asupra lui. - Iar omul s-a lăsat influențat de acesta și MI-a devenit pentru **a doua** oară necredincios. Aceasta a fost prima cădere în păcat pe pământ - cea de care știe omenirea, fără a ști de căderea de odinioară de lângă MINE a ființelor spirituale. Totul își are însă explicația prin acea primă cădere. Căci primul om n-ar fi putut cădea [în păcat] dacă ar fi rămas ființa spirituală de la început, așa cum am creat-o: plină de putere și lumină, perfectă, dat fiindcă din MINE nu pot să ia ființă decât făpturi perfecte. Atunci nici o forță potrivnică n-ar fi putut avea influență asupra lui. Deci căderea primului om a fost o urmare a acelei prime căderi, adică a faptului că sufletul omului era încă imatur. El ar fi putut deja să treacă proba cu bine, dar aceasta nu trebuia să se întâmple în mod obligatoriu.

Omul, având rațiune și liberă voință, era răspunzător de sufletul sau. El a trebuit deci să-și ispășească păcatul. Astfel potrivnicul MEU și-a păstrat puterea asupra ființelor spirituale întrupate ca oameni - ceea ce înseamnă că fie-care om urma să-și parcurgă doar anevoie drumul vieții pământești, trecând prin lupte și suferințe, cu scopul de a se smulge de sub puterea dușmanului. Scopul acesta poate fi realizat de fiecare om, pentru că Isus Hristos a venit în ajutorul omului devenit slab în urma căderii în păcat a lui Adam, garantând mântuirea

ficăru om care **ÎL RECUNOAȘTE** ca FIU AL LUI DUMNEZEU și ca MĂNTUITOR AL LUMII și care **ÎL URMEAZĂ de bunăvoie**.

Primul om ar fi putut zidi puntea pe care apoi ar fi putut ajunge la MINE toți urmașii lui . Dar pentru că el a căzut, toată omenirea a fost nevoită sa mai rabde jugul lui Satana până la venirea MĂNTUITORULUI, deci până când a coborât ISUS HRISTOS pe pământ, ca să dureze o punte către împărăția spirituală - ceea ce EL a înfăptuit prin suferința și moartea sa pe cruce.

Opțiunea voinței pe care i-am cerut-o primei ființe create - Lucifer - nu era de fel o poruncă. El avea deplina libertate de a-și orienta voința într-o direcție oarecare - iar orientarea pe care el și-a dat-o voinței a fost motivată de setea de putere și de dorința de a fi singurul stăpânitor. El era pe deplin conștient că EU i-am dat ființă, dar pentru că nu MĂ vedea, credea că el singur domnește. Își dădea seama că EU l-am creat, dar nu voia să MĂ recunoască. Aceasta orientare a voinței n-am sădit-o EU în ființă lui, ci el singur și-a schimbat astfel voința liberă pe care i-am dat-o.

Aceasta e deosebirea dintre prima cădere a lui Lucifer și căderea în păcat a primului om - căci acesta din urmă nu mai purta în sine voința potrivnică MIE. De aceea i-am dat o poruncă pe care să n-o încalce. I-ar fi fost ușor s-o respecte, dacă n-ar fi acționat asupra lui spiritul potrivnic MIE, care încă avea acțiune puternică asupra omului. Căci acesta încă îi aparținea pentru că sufletul lui încă nu își redobândise perfecțiunea care i-ar fi făcut imposibilă o nouă cădere.

Un om creat în stare de perfecțiune n-ar fi putut cădea. I-ar fi fost cu neputință să-MI încălce porunca, căci partea spirituală perfectă din el l-ar fi reținut de la orice faptă potrivnică lui DUMNEZEU. Însă crearea omului a fost de-abia urmarea căderii lui Lucifer și a celor care l-au urmat altminteri n-ar fi fost nevoie să îmbrace în forme exterioare ființele spirituale pe care le-am chemat la viață.

Dat fiindcă forma omenească adăposteste ființele spirituale căzute, omul Adam era deja împovărat de păcatul de odinioară. S-ar fi putut lepăda de acesta respectînd porunca pe care i-am dat-o. El ar fi avut deci posibilitatea să șteargă păcatul moștenit. Faptul că el a cazut a întârziat nespus de mult reîntoarcerea la MINE a ființelor căzute. Aceasta a devenit posibilă prin **opera de mântuire a omului ISUS, care** a înfăptuit - fără ca EU să-i fi poruncit aceasta, - ceea ce ar fi trebuit să facă omul ADAM si anume: a acceptat întru totul voința mea și - printr-o viață trăită în dragoste - s-a unit din nou cu MINE, ajungând din nou la deplina posesiune a luminii și puterii.

Amin

CUM TREBUIE ÎNȚELEASĂ CĂDEREA ÎN PĂCAT A PRIMILOR OAMENI

Vă dau răspuns la fiecare întrebare de natură spirituală pe care MI-o puneți. Aflați mai întâi că EU n-am vrut ca voi să" treceți printr-o viață pământească atât de grea. MI-ar fi fost de ajuns timpul pe care l-ați petrecut cu voința legată sub legile obligatorii, căci timpul acesta a fost nespus de lung, fiind suficient pentru a vă putea reîntoarce la MINE. Trebuia însă să vă supun la o ultimă probă a voinței, prin care urma să treceți ca ființe cu conștiință de sine - ca oameni.

N-ar fi trebuit decât să vă dăruiți MIE din nou, de bunăvoie, anulând astfel marele păcat de odinioară, cel al căderii de lângă MINE. Trebuia să vă dovedeți dragostea față de MINE, căci odinioară v-ați opus fluxului de lumină al dragostei MELE. De aceea primii oameni au fost bine creați - îmi erau supuși, aveau de toate - căci le-am dat pământul să fie al lor și le-am dat totul în stăpânire. MĂ recunoșteau ca DUMNEZEUL și CREATORUL lor aveau în jur minunatele opere ale puterii MELE creatoare, de care puteau să se bucure. Totul era astfel făcut ca ei să-MI aducă laudă și mulțumire - ca să MĂ poată iubi cu dragoste fierbinte.

Ei înșiși n-au avut gânduri rele. Dar a trebuit să le dau primilor oameni voință liberă, așa cum le-am dat voință liberă și când au purces din MINE la început ca ființe spirituale. Și pentru că odinioară s-au depărtat de MINE urmându-l în adânc de bună-voie pe dușmanul MEU, acesta a avut de asemenea dreptul de a-i influența pe primii oameni, fiindcă voința lor liberă era cea care urma să decidă dacă vor să MĂ urmeze pe MINE sau pe el.

Iar ei au căzut la această probă pe care ar fi putut s-o treacă cu ușurință. Prin aceasta au trezit toate pornirile rele pe care le învinseseră deja în perioada de dinaintea întrupării lor ca oameni. Generațiile următoare au mostenit firea strămoși-lor, fiindu-le astfel tot mai greu să scape din înlănțuirea dușmanului MEU. Dacă primii oameni ar fi trecut cu bine proba voinței - care n-a fost prea grea - MI-ar fi fost de ajuns [ca ispășire] lungul drum de dinaintea întrupării lor ca oameni, iar urmașii lor MI-ar fi dăruit și ei de bunăvoie dragostea lor. Atunci ei ar fi trăit pe pământ doar ca să se bucure de creaturile pe care le-au primit în dar de la MINE, având o influență bună asupra lor, astfel că acestea s-ar fi putut întrupa mai repede ca oameni.

Astfel viața pământească n-ar fi fost decât o treaptă pregătitoare pentru viața veșnică. Dacă primii oameni MI s-ar fi dăruit cu totul conștient, abandonându-l cu totul pe dușmanul MEU, atunci puterea acestuia ar fi fost frântă și nu s-ar mai fi putut folosi de ea și ar fi cedat el însuși curând, dăruindu-se dragostei MELE. Deci primilor oameni nu li s-a cerut decât să se lăse de bunăvoie strălumiți de MINE. În acest fel păcatul originar ar fi fost șters, căci numai dragostea ar fi putut să-l anuleze.

Acum însă păcatul s-a repetat. Ca urmare, ceea ce stăpânea doar lumea spirituală legată în operele creației s-a extins asupra întregii omeniri. Ceea ce primii oameni ar fi putut obține cu ușurință, a devenit acum nespus de greu, din cauză că în om s-au fixat toate trăsăturile satanice, iar lupta împotriva acestora cerea o mare putere, de care voința omului nu mai era în stare. Astfel a devenit necesară opera de mântuire a lui Isus Hristos - a spiritului luminos care s-a

oferit voluntar pentru înfăptuirea acesteia când a văzut eșecul primilor oameni.

El MI s-a oferit din dragoste să sufere și să moară pe cruce pentru a ispăși păcatul dublat acum prin repetare. Știam de la început că s-ar putea întâmpla și a doua oară căderea în păcat. Eu n-am vrut ca oamenii să aibă de parcurs un drum atât de dureros, dar nu puteam să le răpesc libertatea voinței. Și pentru că știu că odată și odată voi recâștiga toate ființele - dat fiindcă o mie de ani sunt pentru MINE doar cât o zi și pentru că e vorba de viața veșnică plină de fericire - lucru de care vă veți da și voi odată seama, nu trebuie să vă temeți. Și când veți fi scăpat de toate suferințele, veți fi deja desăvârșiți și vă veți putea bucura de minu-nățiile de nedescris în cuvinte pământești, care compensează suferințele prin care ați trecut.

Trebuie să știți că **nu EU** sunt cauza nespusei suferințe pe care oamenii și-au creat-o singuri începând de la căderea lor în păcat. În ce MĂ privește le-am creat toate posibilitățile ca să treacă cu bine proba liberei voințe. Le-am dat doar o poruncă ușoară pe care ar fi putut s-o țină dacă dragostea lor ar fi fost atât de puternică încât să-i determine să MI se dăruie cu totul. Atunci această dragoste profundă i-ar fi cuprins și pe urmașii lor, ei fiind astfel în măsură să reziste ispitelor dușmanului MEU.

Asa însă a avut loc a doua cădere [în păcat] sub apăsarea căruia s-au aflat toți urmașii până la coborârea pe pământ a **mântuitorului dumnezeiesc Isus Hristos**, care l-a chemat la luptă deschisă pe dușmanul MEU. Căci acesta a abuzat de puterea sa, determinându-i pe oameni să fie tot mai lip-siți de dragoste, astfel că fără opera mântuirii ei n-aveau cum să se mai elibereze, înfundându-se tot mai mult în întuneric.

Acestei activități a lui i-am pus capăt trimițându-l pe pământ pe fiul MEU, pentru a-i salva pe acei oameni, care vor să fie salvați. Căci harul de a fi mântuit trebuie acceptat din liberă voință. Fiindcă omul nici salvat nu poate fi împotriva voinței sale. De fapt drumul parcurs prin creaturile de pe pământ ar fi fost de ajuns pentru a trece cu bine - ca om - proba liberei voințe. Căci datorită chinurilor îndurate cât a trăit sub acțiunea legilor obligatorii, fiecare suflet s-a maturizat suficient pentru a se putea opune cu ușurință ispitelor. Dar căderea primilor oameni -a redat potrivnicului MEU puterea asupra tuturor sufletelor, putere de care acesta s-a folosit într-un mod înspăimântător.

Tocmai de aceea fusese ales ca prim om un spirit originar care dispunea de toate însușirile necesare pentru a **putea face fața dușmanului MEU**. Însă nu i se putea impune cum să hotărască. El trebuia să gândească și să acționeze în deplină libertate. Iar dușmanul MEU s-a folosit de această libertate a voinței - îndreptând-o către sine - ceea ce a avut ca urmare o nouă cădere [în păcat] prin care s-a repetat păcatul căderii de lângă MINE de odinioară. Potrivnicului MEU nu i se putea lua însă dreptul de a face aceasta pentru că și la prima cădere ființele spirituale l-au urmat în adânc tot din liberă voință.

Nu se poate spune deci că EU aș fi vrut repetarea căderii ca să vă aduc din nou într-o stare plină de suferință. Însă n-am putut s-o împiedic, pentru că s-a întâmplat din liberă voință. Dar până la urmă libera voință vi se va întoarce iarăși spre MINE și atunci veți iesi din această stare jalnică. Pentru că însăși dragostea MEA v-a mântuit, intrupându-se în omul **Isus** pentru a lupta împotriva dușmanului MEU, pentru a-i smulge toate sufletele care vor să se reîntoarcă la MINE, la casa părintească -adevărata voastră patrie - pe care ați părăsit-o cândva din proprie voință. Pentru că și acum

vă iu-besc la fel de mult ca și înainte. Toate suferințele iau sfârșit imediat ce vreți să vă eliberați de cel care vă ține înlănțuiți - imediat ce vi se face iarăși dor de MINE și îmi dați prin aceasta dreptul de a vă lua din nou în stăpânire pentru a nu vă mai da drumul niciodată.

B.D. Nr. 8806

25.5.1964

**CUNOAȘTEREA PĂCATULUI ORIGINAR ESTE NECESARĂ
PENTRU ÎNȚELEGEREA OPEREI MÂNTUIRII**

Nu aveți cunoștință de prima cădere în păcat și din această cauză credeți că opera mântuirii înfăptuită de Isus Hristos nu este decât o ispășire a păcate-lor voastre omenești. Ba chiar contestați "opera mântuirii", crezând că fiecare om trebuie să plătească exact pentru păcatele sale. Ar fi de înțeles acest punct de vedere, dacă ar fi vorba numai de păcatele cu care v-ați încărcat oameni fiind. Dar e vorba de marele păcat originar, de căderea de lângă MINE a spiritelor - o vină pe care niciodată n-ați putea s-o ispășiți, care e de netăgăduit și care e cauza întregii creațiuni materiale și a întrupării MELE ca om în Isus.

Cauza căderii de lângă MINE a fost faptul că ființele create nu puteau să MĂ vadă. De aceea M-am fă-cut vizibil în Isus. Celui care nu admite decât căderea în păcat a primilor oameni, i se pare de necre-zut că pentru răscumpărarea acestui păcat e nevoie de un "mântuitor" și va fi mereu de părere că omenirea nu poate fi pedepsită pentru un păcat pe care nu l-a comis. Astfel, și păcatele comise de oameni sunt o încălcare a dragostei MELE - pe care ei, aflându-se în întuneric, nu o pot recunoaște - aceste păcate însă sunt de-abia o urmare a celui mare păcat originar.

Acest păcat însă explică totul. Până când oamenii nu știu de acest păcat al căderii spiritelor, le vine greu să creadă în mântuitorul dumnezeiesc care a murit pe cruce tocmai din cauza acestui păcat, luând asupra lui cele mai mari chinuri și suferințe ca să-l ispășească în fata MEA.

De aceea trebuie respinsă ca falsă orice învățătură care ÎL neagă pe mântuitor, care neagă deci principiul mântuirii. Trebuie respinsă chiar dacă recunoaște activitatea lui Isus pentru răspândirea învățăturilor divine despre dragoste. Fiindcă e vorba de izbăvirea de păcatul originar, **pe care** numai EU am fost în stare s-o realizez, în omul Isus. Astfel vi se explică și cauza pentru care am devenit om - căci EU sunt o ființă pe care nici una din făpturile create de MINE n-ar putea s-o vadă fără a pieri.

În consecință dacă voiam să vă puteți face o ima-gine despre MINE, aceasta trebuia să se întâmple sub forma unei ființe asemănătoare vouă, care este omul Isus. - Asadar e nevoie să știți mai întâi de căderea ființelor [spirituale] de lângă MINE, ca să puteți apoi înțelege procesul creării lumii vi-zibile. Și atunci puteți înțelege în continuare lupta dintre Lumină și Întuneric și apariția sal-vatorului omenirii prin Isus Hristos - o ființă spirituală originară în CARE EU ÎNSUMI M-am întrupat, fiindcă nu vă puteați face o imagine despre "puterea creatoare" care sunt.

De aceea puteți să-L recunoașteți și trebuie să-L recunoașteți pe Mântuitor, care a murit pe cruce pentru vina tuturor și a cerut iertarea păcatelor pentru voi oamenii. Aceasta însă nu vă vine din senin, ci trebuie s-o cereți, deoarece căderea a avut loc din

liberă voință, astfel că trebuie să vă reîntoarceți - prin EL - tot din liberă voință. Unui om care se străduiește în mod serios să ajungă la desăvârșire și se iartă pe lângă păcatul originar și păcatele comise ca om, pentru ca tot păcatul să fie șters și iertarea să fie astfel asigurată.

Însă Isus este rareori recunoscut ca MÂNTUITOR, pentru că învățăturile false ÎL prezintă doar ca om și meșter avansat. Și pentru că oamenii nu vor să recunoască faptul că în EL EU ÎNSUMI am devenit om, nici nu îmi cer iertarea tuturor păcatelor lor. Dar numai EL poate să elibereze omul de toate păcatele sale, doar EL are puterea să vă steargă toate păcatele, EL, Isus Hristos, în care am devenit EU ÎNSUMI om.

Amin.

B.D. Nr. 6860

15.7.1961

NU PUTEȚI DOBÂNDI LIBERTATEA FĂRĂ ISUS HRISTOS

Aveți nevoie de MINE, dacă vreți să scăpați de dușmanul vostru. Nu puteți scăpa de el din propriile voastre puteri. Aveți nevoie de ajutorul pe care nu vi-l poate da decât **ISUS HRISTOS**, care l-a învins pe dușman prin moartea sa pe cruce. EU însumi am sălășluit în EL. El și cu MINE suntem unul! Deci trebuie să-MI cereți ajutorul prin Isus Hristos și veți avea cu adevărat parte de el.

Dacă ÎL recunoașteți numai pe DUMNEZEU, fără a-L putea pune în acord cu EL pe Isus Hristos, mântuitorul dumnezeiesc, înseamnă că încă nu credeți cu convingere. Înseamnă că spuneți ceva, de care încă nu sunteți convinși în adâncul ființei voastre. Atunci încă vă parcurgeți drumul pământesc fără MINE, și astfel nu vă puteți elibera de sub stăpânirea potrivnicului MEU, căci singuri nu sunteți în măsură să-i înfrângeți puterea.

Veți nevoie de MINE! Aceasta trebuie să v-o spun, pentru că altminteri nu vă realizați scopul vieții pământești: despărțirea de cel pe care l-ați urmat cândva de bunăvoie și întoarcerea către MINE, DUMNEZEUL, și TĂTĂL vostru dintotdeauna. Sunt gata oricând să vă ajut să scăpați de el. Însă ajutorul acesta trebuie să MI-L cereți, pentru că orientarea voinței voastre este hotărâtoare pentru aceasta. Pentru că și el are aceleasi drepturi asupra voastră câtă vreme aveți aceeași orientare cu el, potrivit MIE.

Dar s-a ținut cont că voi, căzând în păcat, ați ajuns niste ființe slabe: un om a murit pe cruce pentru voi din dragoste și îndurare. A murit pentru voi CEL CARE știa de slăbiciunea voastră, știa că vă este imposibil să vă zdrobiți singuri lanțurile pe care vi le-a pus - ce-i drept, din propria voastră vină - dușmanul MEU.

EU ÎNSUMI M-am întrupat în acest Isus, pentru că MI-a fost milă de voi că sunteți slabi și chinu-iți, și am vrut să vă dau posibilitatea de a vă reîntoarce la MINE și de a reveni la starea voastră de la început, care înseamnă libertate și fericire.

Ca om, am adus o jertfă de ispășire pentru voi. Eu ÎNSUMI am ispășit - în omul Isus - păcatul vostru de odinioară, cel al căderii de lângă MINE și am oferit potrivnicului MEU preț de răscumpărare pentru voi, ca să vă lase liberi, dacă o doriți.

Dar aceasta dorință trebuie s-o și manifestați - trebuie să vreți să veniți la MINE, trebuie să vreți să fiți printre cei al căror suflet l-am răscumpărat de la stăpânul lor. Trebuie să vă folosiți de ajutorul lui Isus Hristos.

Și trebuie să MĂ chemați prin Isus Hristos! O puteți face, dacă credeți în EL, în opera mântuirii înfăptuită de EL, în faptul că în EL Eu ÎNSUMI am devenit can. De-abia atunci credet,i cu toată convingerea în MINE, de-abia atunci am prins viață în voi. Iar după aceea nu mai mergeți pe drumul vieții fără MINE și astfel ajungeți în mod sigur la țintă.

Astfel, puneți-vă numai o dată în mod serios întrebarea asupra scopului și țelului vieții pământești și asupra rostului existenței voastre! - Nu trebuie decât să vreți cu adevărat ca viața voastră pământească să nu fie un eșec. Și dacă aveți aceasta voință, **chemați-L în ajutor pe SINGURUL care vă poate ajuta, pe Isus Hristos!** Pentru că EL și cu MINE suntem unul. **Dacă ÎL chemați pe EL, MĂ chemați pe MINE**, iar chemarea voastră nu rămâne fără ascultare. Căci gândurile celui care vrea cu adevărat să-și atingă scopul vieții pământești vor fi curând corect îndrumate, astfel că își va da seama că nu exista mântuire fără Isus Hristos.

Eu însă nu pot dispune care să fie voința cea mai intimă, dorința cea mai lăuntrică a omului - pentru că ea este liberă! EU nu pot decât să vă aten-ționez și să vă sfătuiesc în repetate rânduri, pot să vă îndemn să reflectați, iar voi trebuie să acțiionați corespunzător dorinței voastre lă-untrice, iar aceasta va determina nivelul de maturitate atins până la momentul în care părăsiți pământul!

Amin

B.D. Nr. 5897

7.3.1954

VIAȚA PĂMÂNTEASCĂ ESTE CALEA,DAR NU ȚELUL

Lumea v-a fost dată ca probă a voinței, adică a trebuit sa fiți puși într-un câmp de activitate care să vă determine să vă orientați voința într-o oarecare direcție. Omul care vrea să ajungă la țintă nu poate evita lumea aceasta ci trebuie s-o învinga. Întruparea ca om pe pământ a sufletului vostru - adică a ceea ce e spiritual în voi - este neapărat necesară pentru că trebuie să vi se dea posibilitatea să vă folosiți de libera voastră voință, care fusese legată înainte datorită căderii de odinioară de lângă MINE.

Un suflet care vrea să evite aceasta ultima întrupare nu poate să între în posesia liberei voințe, pentru că opunerea sa prea mare față de MINE încă nu-i permite aceasta. De-abia cind este dispus să parcurgă pe pământ calea dragostei puse în slujba altora are parte de harul întrupării ca om, căci aceasta bunăvoință dovedește că a atins gradul de maturitate necesar pentru a trece prin ultima probă a voinței. Înaintea zămislirii sale trupești, fie-care suflet este

de acord să facă acest drum, pentru că acesta poate să-i aducă eliberarea deplină de orice formă, iar el vrea să devină liber.

Însă pierde memoria a ceea ce a fost înainte, pășind pe pământ fără nici un fel de cunoștințe. Trece apoi printr-o dezvoltare lentă: învață să-și folosească voința, este educat, iar apoi îi oferă în toate felurile ajutorul MEU, ca să ajungă să cunoască ce este bine și corect, ca să facă la rândul său din liberă voință ceea ce este corect și bine.

În ce MĂ privește fac tot ceea ce favorizează opțiunea corectă a voinței. Dar libertatea voinței rămâne, și într-un fel, întreaga viață pământească acționează asupra omului ca obiect de ales sau de refuzat. Căci omul trebuie să treacă prin toate ca să ajungă la MINE, la Împărăția MEA. El însă nu trebuie să se împotmolească, nu trebuie să se lăse prins, pierzându-și libertatea atunci când e chemat să devină liber pentru totdeauna.

Viața pământească nu este scopul, este doar calea pe care trebuie să-o urmeze, și dacă își îndreaptă privirile în sus o va urma hotărât și sigur. Dar dacă va privi în Jos, va vedea doar ceea ce se petrece în jur, fiind în pericolul de a fi ținut la pământ și zborul său către înalt nu mai poate avea loc. - El trebuie să aibă voința și puterea de a se elibera de ceea ce i se pare atrăgător pe pământ și atunci va ieși învingător. Își va parcurge drumul pământesc ca ultima fază necesară în dezvoltarea sa pentru a ajunge în înalt și va face față cu bine la proba voinței. Voința lui rămâne orientată către MINE în pofida tuturor ispitelor măiestrite ale potrivnicului MEU, care luptă de asemenea să-i dobândească voința și sufletul. Atunci omul iese victorios asupra acestei lumi, devenind mostenitor al Împărăției MELE, care nu-i din lumea aceasta.

Amin

B.D. Nr. 5967

28.5.1954

CE ESTE PĂCATUL MOȘTENIT

Trebuie să vă frământa mereu întrebări la care să vreți răspuns. Eu însă pot să vă răspund la acestea numai dacă luați legătura cu MINE, dacă, după ce vă rugați cu ardoare, ascultați ceea ce vă spun. Dacă nu vă răspund direct prin glasul spiritului, vă răspund prin gândurile care vă vin după rugăciune. Dorința voastră și faptul că apelați la MINE vă asigură o gândire corectă.

Fără MINE însă nu veți afla adevărul, fără MINE vă străduiți în zadar să obțineți lămurire, fiindcă fără MINE vă vin doar idei gresite, pe care puterile de jos pot să vi le transmită tocmai pentru că vă lipsiți de MINE, CEL care sunt sursa adevărului.

Aflați următoarele: câtă vreme nu sunteți încă perfecți totul vi se poate explica doar prin imagini. Nipicând n-ați putea înțelege nesfârșitele profunzimi ale înțelepciunii divine, n-ați putea înțelege motivele acțiunilor MELE, pentru că imperfecțiunea voastră înseamnă și imperfecțiunea puterii voastre de cunoaștere și înțelegere. Singuri, doar cu gândirea voastră n-ați putea găsi explicațiile. Acestea însă vă pot parveni fulgerător imediat ce, aflându-vă în împărăția spirituală, vă pătrunde lumina dragostei MELE.

Deci cât timp vă aflați pe pământ, lucrurile nu vi se pot explica decât prin imagini. Evenimentele petrecute în lumea creată de MINE nu vă pot fi descrise decât într-un mod adecvat capacității voastre de înțelegere. Astfel și ceea ce s-a petrecut pe plan spiritual în inimile primilor oameni nu vi se poate reda pe înțelesul vostru decât sub forma unor evenimente pământești - acestea însă nu sunt decât o palidă metaforă a acestora, dat fiindcă voi insivă sunteți slabi pe plan spiritual.

Voi oamenii sunteți legați prin legile naturii. Căci libertatea deplină, pe care ați pierdut-o prin căderea voastră de odinioară trebuie s-o redobândiți prin viața voastră pământească. De aceea am pus un hotar voinței primilor oameni, ca să-și dea seama că sunt subordonați unei "puteri" careia trebuie să i se supună de bunăvoie, pentru a do-bândi definitiv libertatea.

Odinioară n-au vrut să MĂ recunoască pe MINE ca DUMNEZEU și această răzvrătire împotriva MEA, împotriva CELUI din care au luat ființă, a fost primul păcat. Acest păcat nu putea fi anulat altfel decât dacă MĂ recunoșteau din liberă voință ca DUMNEZEU. Acesta este scopul pentru care am dat naștere întregii creațiuni.

De aceea primii oameni erau astfel inzestrați, în-cât le era posibil să MĂ recunoască, fără însă a fi constrânși la aceasta. Astfel voința liberă era cea care urma să hotărască. Pentru aceasta trebuia pusă din nou la proba unei "ispite". De aceea privirile oamenilor trebuiau îndreptate către ceva pe care să-l dorească. Trebuia să existe în acelasi timp o interdicție și o ademenire care să-i determine la o opțiune a voinței. Iar ademenirea era legată bineînțeles de o promisiune, căreia însă trebuiau să-i reziste.

Porunca și ispita au venit din două părți, dat fiind-că era vorba de reîntoarcerea celor căzuți la MINE sau de rămanerea lor la potrivnicul MEU - adică de faptul dacă cei creați de MINE își realizau scopul [vieții] sau cădeau din nou în adânc. Ca urmare trebuia sădită în om dorința, cu posibilitatea ca fie să și-o satisfacă, fie să și-o învingă de dragul unui scop mai înalt: acela al veșnicei fericiri de care are parte la MINE, fericire care întrece de mii de ori orice satisfacere a poftelor pământești.

Dar pentru că recâstigarea ființelor spirituale rebele era o luptă între MINE și potrivnicul MEU, trebuia să aibă și acesta posibilitatea de a acționa asupra voinței lor. Atâta doar că el ademenea cu bunuri aparente și o fericire aparentă, pentru ca oamenii să piardă adevărata fericire - fericita viață veșnică.

Știam de această ispită și de aceea le-am dat primilor oameni o poruncă insoțită de un avertisment, pre-venindu-i de pericolul morții veșnice. Acest avertisment ar fi trebuit să fie suficient pentru a înăbuși în om orice poftă, pentru a nu-și pierde viața.

Potrivnicul MEU însă i-a convins de contrariu, promițându-le viața. Ei însă, deși M-au recunoscut ca fiind puterea supremă, au urmat, totuși minciuna și astfel au introdus moartea în lume.

Ce anume a făcut ca totuși dorința lor să fie atât de puternică, încât s-au lăsat învinși de ea? Duceau o viață fericita în paradis, era stăpani pe toate lucrurile creației, totul era supus voinței lor și, în deplina posesiune a puterii, erau fericiți. Primii oameni erau legați printr-o dragoste profundă unul față de celălalt și în virtutea acesteia s-ar fi putut mântui de lanțurile dușmanului MEU. Atât timp cât

dragostea lor era orientată către MINE și către partener, nu exista pericolul de a da greș în proba

Dar potrivnicul MEU a știut să dea dragostei lor o orientare greșită, întorcând-o pe dos, transformând-o în dragoste de sine, prin faptul că le-a făcut promisiuni false. Cu aceasta le-a ațâtat dorința de a-și procura ei înșiși fericire. Dragostea lor s-a transformat, devenind o dragoste inferioară, egoistă, râvnitoare. Cu aceasta ei s-au dat din nou pe mâna celui de care trebuiau să se elibereze. Ar fi putut însă să se elibereze de el dacă ar fi pus porunca MEA mai presus de dorința lor.

Trebuie să înțelegeți că atunci încă nu sosise momentul de a-i da primei perechi omenești binecuvântarea MEA - iar ei au căzut în păcat în acest fel. Nimic din ceea ce se subordonează planului creațiunii MELE, nimic din ceea ce se încadrează în ordinea pe care am dat-o drept lege nu este păcat. Astfel nici actul procreării nu este împotriva ordinii date de DUMNEZEU.

În schimb satisfacerea simturilor fără dorința de a zămisli viață nu este un act al dragostei dat de DUMNEZEU, ci este dragoste de sine, ațâtată de potrivnicul MEU, care-l atrage pe om în Jos, deservindu-l total puterii sale. Primii oameni au căzut victimă tocmai acestei iubiri false și în această dragoste falsă a constatat păcatul. Acesta avea asemănare cu păcatul originar al trufiei care refuză dăruirea de sine și vrea doar să aibă totul pentru sine - trufie moștenită de la creatorul lor - Satana - și care nu are nimic comun cu dragostea dumnezeiască.

Dragostea dumnezeiască o aveți ca scânteie în inimă și ea poate să se aprindă, arzând cu cea mai mare ardoare. Scopul dușmanului MEU a fost și este să denatureze această scânteie a dragostei, transformând-o în opusul ei, ceea ce i-a și reușit. Ceea ce era pur dumnezeiesc a fost întinat și transformat în dragoste de sine, care nu mai merită denumirea de "dragoste". Nu poate fi numită decât poftă nestăpânită, egocentrism și amor propriu - care este în stare de tot ceea ce îi cere să facă dușmanul MEU.

Astfel și actul procreării a devenit pentru dușmanul MEU un mijloc prin care a făcut să se întoarcă spre el nenumărate suflete. Ceea ce n-ar fi fost posibil dacă acesta ar fi avut loc cu binecuvântarea MEA, dragostea dumnezeiască a dăruirii de sine și dorința de a face partenerul fericit fiind încununată de zămislirea unei vieți noi.

Deci căderea în păcat a constatat în renunțarea la dragostea pură, dumnezeiască în favoarea dragostei necurate, egoiste. În urma intervenției satanice s-a știns în om scânteia dumnezeiască. Locul ei a fost luat de un foc căruia i-a căzut victimă tot ceea ce a fost pur și nobil. Simțurile au fost ațâțate și duse la pofta supremă - ceea ce niciodată n-a fost în conformitate cu actul MEU de creație, însă nu i s-a pus opreliște din cauza libertății voinței dușmanului MEU și a fapturilor MELE. Încă și acum depinde de voința fiecărui om în parte dacă rezistă sau nu acestei ispite a lui Satana.

Păcatul n-a fost deci actul procreării, ci dragostea păcătoasă, întoarsă pe dos, ațâtată de Satana și urmată din liberă voință. Actul de creație dătător de fericire în sens dumnezeiesc a fost degradat, devenind un joc al spiritelor necurate. I s-a permis dușmanului MEU accesul la un act la care am vrut să fim EU prezent cu binecuvântarea MEA, pentru a le întări oamenilor dragostea

curată, de natură dumnezeiască, astfel ca aceasta să se transmită și ființelor nou zămislite.

Astfel ar fi luat naștere o omenire care, printr-o tot mai mare lumină a dragostei ar fi găsit drumul de reîntoarcere la MINE fără chinuri și suferințe, o omenire care s-ar fi mântuit prin dragoste în scurt timp, dat fiindcă urma să MĂ recunoască pe MINE, care sunt izvorul dragostei.

Deci primii oameni ar fi putut trece cu bine proba voinței. Dar din cauza luptei dintre MINE și potrivnicul MEU pentru obținerea sufletelor omenești, nu puteam să-l împiedic să se folosească de mijloacele cu care căuta să-și asigure victoria. Căci reîntoarcerea fapturilor la MINE trebuia, să aibă loc de bunăvoie, în deplină libertate a voinței.

N-au reușit să facă aceasta, ceea ce i-a adus întregii omeniri o soartă de care nu mai era în stare să se elibereze singură. Aceasta până când a venit un om care din dragoste curată, dumnezeiască, a realizat marea operă, a ispășit păcatele întregii omeniri, eliberându-i calea către înălțime. Căci dragostea iese învingătoare și nu se va lăsa până ce și ultimul rebel nu-și va fi găsit drumul de reîntoarcere la MINE.

Amin

B.D. Nr. 7127

22.5.1958

DE CE LI S-A LUAT OAMENILOR MEMORIA RETROSPECTIVĂ

Dacă voi oamenii ați considera viața voastră pământească ca ultima etapă a drumului nespus de lung al dezvoltării voastre, ați parcurge cu mult sânge această ultima porțiune de drum și v-ați da toată osteneala ca în această scurtă viață pământească să duceți la bun sfârșit acest drum al dezvoltării, al ridicării voastre către înalt.

Însă pentru că vă lipsește amintirea evenimentelor anterioare, pentru că nu aveți decât certitudinea acestei scurte vieți pământești, nu prea vă dați osteneala, ceea ce vine după aceea lăsându-vă indiferenți. Nu prea vă puneți problema a ceea ce urmează după viața pământească. Însă trebuie să treceți prin viață fără memoria celor petrecute anterior pentru a nu fi influențați în voința, gândirea și acțiunile voastre. Căci dacă ați putea să aruncați o cât de mică privire înapoi, n-ați mai putea trăi de groază sau ați face de frică tot ceea ce vi se cere, numai să scăpați de acea soartă groaznică și să vă eliberați de orice formă materială.

MI-ar sta deci în putere să vă determin să duceți o viață pe potriva voinței MELE, permițându-vă să priviți puțin înapoi. Însă dragostea îmi este mult mai mare și vrea să vă dăruiască o fericire nelimitată: ceea ce însă exclude orice constrângere asupra voinței. Căci pentru a putea avea parte de o fericire nelimitată, trebuie să trăiți pe potriva voinței MELE, adică potrivit veșnicei rânduiei, în deplina libertate a voinței.

Înțelegeți dar că faptul că v-am luat memoria retrospectivă este un act al îndurării și dragostei din partea MEA pentru ca, pe de o parte să vă scutesc de cunoașterea unei vieți pământești din care ați iesit deja biruitori, iar pe de altă parte, ca să vă fac accesibilă o fericire nemărginită. Dar nu vă las neștiutori, deși astfel de cunoștințe nu pot fi

dovedite. Aflați deci de starea voastră de dinainte, însă a-ceasta nu vă împovărează în mod deosebit, pentru că ați învins-o deja.

Însă aceste cunoștințe pot să vă facă să vă intensificați strădaniile spirituale, ceea ce în acest caz se întâmplă în deplina libertate a voinței și are de a-ceea un efect binecuvântat. Și de aceea vă spun mereu: nu refuzați nimic ci cumpăniți tot ceea ce vi se oferă în legătură cu scopul și țelul vieții voastre pământești, cercetând și cunoștințele care vă vorbesc despre ceea ce a precedat întruparea voastră ca oameni.

Reflectați la acestea și trăiți-vă viața pământească în așa fel încât să puteți răspunde de ea față de voi înșivă, ca să nu vă temeți apoi să-mi dați MIE socoteală. Fiți convinși că viața voastră pământească nu este lipsită de un scop, dar că acest scop este altul decât întreținerea și satisfacerea necesităților trupului, care este trecător și a cărui durată de viață nu puteți s-o hotărâți voi.

Și dacă nu sunteți dispuși să preluați alte cunoștințe, dacă nu vreți să acceptați ceea ce "nu poate fi dovedit", atunci luați-vă măcar după scriptură, după "cuvântul lui DUMNEZEU" - căci îndată ce îl ascultați cu seriozitatea credinței, ea poate să aprindă în voi o mică lumină și atunci vi se vor părea de înțeles și de crezut unele lucruri care de asemenea nu vă pot fi dovedite.

Numai să căutați în vreun fel legătură cu împărăția spirituală, îndreptându-vă fie în gând, fie prin voința voastră către CREATORUL vostru, sau chiar prin fapte pornite din dragoste - care sunt o legătură sigură cu MINE - și atunci vă veți lămuri asupra unor taine care vi se dezvăluie de la sine, pentru a fi ajutați să parcurgeți ultima etapă a dezvoltării voastre cu succes. Să nu treceți indiferenț prin viață! Nu lăsați ca dorințele trupesti să vă domine întreaga gândire, căci am creat în jurul vostru multe lucruri care ar putea să vă pună pe gânduri.

Vă înconjoară minuni de toate felurile, care sunt opera dragostei MELE, care vă dovedesc existența MEA. - Căutați să intrați în legătură cu MINE, cel care MĂ arăt prin creațiune și atunci veți fi scutiți de soarta groaznică de a trece din nou prin componentele lumii create. Atunci vă descătușați de forme și puteți să intrați în lumea fericită a spiritelor, trăind în libertate, lumină și putere, în veșnică fericire.

Amin

B.D. Nr. 3593

3.11.1945

LUMEA SPIRITUALĂ ȘI CEA PĂMÂNTEASCĂ

Lumea spirituală și împărăția pământească sunt două lumi opuse și de aceea și cerințele lor față de oameni sunt atât de diferite. - Omul niciodată nu poate să satisfacă cerințele amândurora, el trebuie să se supună necondiționat uneia.

Împărăția spirituală poate să ofere desigur doar bunuri spirituale și aceasta doar în condiții contrare cerințelor lumii - pe când lumea pământească dă comori pământești acelor oameni, care satisfac cerințele ei. Cerințele lumii sunt contrare cerințelor spirituale. Ele pun pe prim plan plăcerile trupesti și bunăstarea trupului, îngreunându-i, sau chiar făcându-i imposibile astfel sufletului strădaniile de a se îndrepta către lumea spirituală. Căci sufletul trebuie să se pătrundă de cerințele împărăției spirituale, determinând și trupul să fie

dispus să le satisfacă, ceea ce presupune însă renunțarea la dorințele lumesti. Astfel, cele două lumi se află față în față, iar omul e pus în situația de a alege una din ele.

Întotdeauna una din lumi va cere renunțarea la cealaltă. Mereu își va spune cuvântul fie trupul, fie sufletul - adică sufletul trebuie să decidă dacă în perioada vieții pământești îi este mai importantă propria sa formare decât confortul trupesc. Lumea spirituală îi oferă cele mai prețioase daruri, de a cărui valoare, ce-i drept, nu poate să-și dea seama - ca om - pe deplin. Dar acestea sunt nemuritoare și reprezintă o bogăție de care sufletul poate să se folosească în împărăția spirituală spre propria sa fericire.

Și lumea oferă trupului bogății, însă acestea sunt trecătoare și nu pot fi transportate în lumea spirituală. Ele sunt supuse pieirii, la fel ca - trupul după ce sufletul l-a părăsit, trecând din lumea pământească pe tărâmul spiritual. Dacă a venerat lumea pământească, sufletul ajuns în împărăția spirituală este sărac, lipsit de bunuri, fiindcă pe pământ nu poate să primească bunuri decât de la una din lumi. - Pe de altă parte, prin renunțarea de bunăvoie la lucrurile pământești sufletul ajunge obligatoriu în posesiunea bunurilor spirituale. Căci el renunță la bunurile pământești numai dacă este pătruns de dragoste activă, altminteri predomină năzuința după bunurile pământești. Acolo însă unde dragostea s-a trezit la viață, sufletul se orientează conștient sau inconștient către împărăția spirituală și nu mai bagă în seama bunurile pământești.

Astfel, în timpul vieții pământești sufletul omului este pus în situația de a alege ca obiectiv a strădaniilor sale fie lumea pământească, fie împărăția spirituală. Iar pe tărâmul spiritual - unde ajunge după ce îi expiră timpul acordat probei pământești - soarta îi va fi bogăție sau sărăcie, fericire sau o stare jalnică - peotriva opțiunii din viața pământească. Însă obținerea fericirii presupune învingerea a tot ceea ce este pământesc, deci trecător. Amin

B.D. Nr. 8465

12.4.1963

DE CE PROCESUL ÎNAPOIERII LA DUMNEZEU NU ESTE GENERAL CUNOSCUT

Dacă apelați mereu la MINE, primiți ajutor la fie-care necaz și supărare, atât pe plan spiritual, cât și material. Vi se poartă de grijă în așa fel ca să fie în folosul sufletului vostru - căci numai adevărul curat vă e spre binecuvântare. Nu v-am pus nici o îngrădire și dacă vreți să vă îmbogățiți cunoștințele spirituale sunt gata mereu să vă dau învățătură. MĂ întrebați de ce v-a fost dezvăluită acum o cunoaștere despre care până acum n-ați știut decât puțin sau nimic.

Iar EU vreau să vă dau explicația: Au existat mereu oameni a căror stare spirituală a permis să fie introduși în tainele mai profunde ale creațiunii și care știau astfel de începuturile fapturilor create, de căderea lor de lângă MINE și știau de asemenea de veșnicul MEU plan de mântuire. Această cunoaștere însă nu putea fi transmisă semenilor cât timp aceștia se aflau încă la un nivel spiritual scăzut. Ea n-ar fi fost înțeleasă în profunzime, iar dacă oamenii ar fi luat-o ad literam, rațiunea lor ar fi respins-o drept năzărire a vre-unui fantast. Căci un spirit care nu s-a trezit încă la viață nu este în stare să înțeleagă această cunoaștere.

Și în acele timpuri în care am trăit pe pământ, omenirea se afla la un nivel spiritual foarte scăzut, dat fiindcă se afla încă cu totul sub stăpânirea dușmanului MEU, care fapt era și cauza mării întunecimi spirituale,. De aceea au fost doar puțini oamenii cărora

le-am putut da învățătură și despre astfel de taine ale creațiunii. Și ei le-au înțeles doar cu greu pentru că îi apăsa încă povara păcatului originar diminuându-le puterea de înțelegere. Ei MĂ întrebău mereu - Eu însă nu puteam decât să le pun în vedere iluminarea spiritului lor de după moartea MEA pe cruce - de după realizarea operei mântuirii, care urma să risipească întunericul dens din jurul celor care MĂ iubeau și îmi erau devotați.

Ei au ajuns deci cu încetul la înțelegerea a ceea ce i-am învățat, însă n-au putut să dea mai departe aceste cunoștințe din motivul că semenii, care nu erau încă treji din punct de vedere spiritual, nu ar fi putut să le înțeleagă.

Și pentru că această cunoaștere - adică spiritul treaz - este consecința unei vieți corect trăite în urma învățăturilor despre dragoste pe care EU însumi am vestit-o oamenilor - oamenii trebuiau mai întâi îndemnați să îndeplinească aceste porunci ale dragostei date de MINE.

În afară de aceasta trebuie să știți că ucenicii MEI au notat ceea ce le-am dat sarcină să scrie pentru posteritate. Nu erau încă nici ei în stare să înțeleagă cele mai profunde cunoștințe, de aceea ei au respectat însărcinarea pe care le-am dat-o, și anume să dea de știre ceea ce le-am spus oamenilor care M-au urmat, care vedeau în MINE un profet și așteptau de la MINE minuni și vindecarea bolilor, cărora cuvintele MELE le aduceau mângâiere și le dădeau puteri și a căror credință într-un singur DUMNEZEU puteam s-o întăresc, dat fiindcă aveau bunăvoința.

Erau puțini la număr cei care doreau să dobândească cunoștințe mai profunde și pe aceștia i-a îndemnat mai degrabă rațiunea decât inima să pună întrebări la care numai EU puteam să dau răspuns. Ei au primit explicații, fără însă ca acestea să le fi făcut o impresie mai profundă, cu excepția câtorva oameni cu inima iubitoare care și-au dat seama că EU eram DUMNEZEUL și CREATORUL lor. Se înțelege că pe aceștia i-am inițiat în cunoștințe mai profunde, iar ei au fost foarte fericiți. Însă aceste cunoștințe spirituale dătătoare de fericire au fost mereu doar bunul acelor adepți cărora EU însumi le-am dat învățătură. Acestea însă n-au fost transmise contemporanilor sau urmașilor, pentru că aceștia n-ar fi putut să le înțeleagă. Așa se face că ucenicii MEI nu pomenesc de discuțiile referitoare la această cunoaștere.

De altfel oamenii de atunci nu aveau nevoie de cunoștințe despre începuturile străvechi și scopul final al creației. Ba de multe ori nici nu le-ar fi fost profitabile. Căci dacă le-ar fi primit ca învățătură, acestea ar fi acționat oarecum ca o constrângere asupra voinței lor. Crezând în ele, oamenii s-ar fi gândit cu groază la drumul dezvoltării prin care au trecut până la stadiul omenesc, ceea ce i-ar fi stânjenit în libertatea de acțiune. Sau n-ar mai fi putut avea sentimente de dragoste față de un DUMNEZEU al cărui plan nu îl puteau de loc înțelege. - Când însă a fost posibil să transmit pe pământ adevărul, le-am dezvăluit oamenilor și aceste cunoștințe.

Cauza faptului că primiți explicații tot mai clare referitor la acestea este apropierea sfârșitului. Căci nu li se poate înfățișa oamenilor suficient de insistent răspunderea pe care o au. Pentru că acum e vorba de un înnoit surghiun în materie, care are loc numai la sfârșitul unei perioade de mântuire și care este foarte important

pentru toate sufletele aflate pe drumul înalțării. Până atunci, sufletele care n-au ajuns la maturitate pe pământ, mai aveau posibilitatea de a se maturiza în lumea de dincolo. Însă la sfârșitul unei perioade de mântuire încetează această posibilitate, pentru că are loc lucrul cel mai groaznic pentru sufletele care au eșuat în viața de probă ce li s-a dat pe pământ - și anume dizolvarea lor în particule izolate și surghiunul lor în materia dură.

Ce poate fi mai de înțeles, decât că vă aduc la cunoștință ce vă așteaptă dacă dați gres în viața pământească? Ați putea să treceți cu bine proba vieții pământești și în lipsa acestor cunoștințe, dar numai trăind în dragoste. Dacă însă dragostea s-a răcit și eșecul este inevitabil, iar înnoitul surghiun a sufletului amenință să-i pecetluiască soarta - înainte de aceasta, MĂ folosesc de toate mijloacele ca să trezesc oamenii la realitate. Am grijă să le parvină explicații despre marele MEU plan de mântuire - deși rezultatul e de cele mai multe ori că oamenii sunt neîncredători față de astfel de cunoștințe și mai degrabă le resping, decât le acceptă.

Însă cunosc voința fiecărui om în parte și eine nu refuză aceste cunoștințe, trăgând învățăminte din ele. Acestor oameni le dau aceste cunoștințe, așa cum în toate timpurile i-am inițiat în adevăr pe cei care doreau din inima să dobândească o cunoaștere spirituală mai profundă și care, trăind în dragoste față de semeni, au devenit capabili să le asimileze. Căci trebuie să MĂ recunoașteți ca DUMNEZEU al dragostei, înțelepciunii și puterii, și aceasta în orice eveniment pe care îl trăiți. Trebuie să aveți încredere în MINE și să apelați la ajutorul MEU căci nevoia va fi mare înainte de sfârșit. Dar cel care se crede în MINE, va rezista până la sfârșit, și va fi fericit. Amin

B.D. Nr. 7728

21.10.196

REALIZAREA PLANULUI DE MÂNTUIRE

Planul MEU de mântuire este prezentat cu claritate, în așa fel că vă puteți da seama pe baza lui și de nesfârșita MEA dragoste față de voi și nu vă mai îndoiiți că sunt un DUMNEZEU al dragostei, chiar dacă acest plan de mântuire cuprinde și ultima operă de distrugere de pe acest pământ. Aș putea să fac vreodată ceva, ce să nu fie motivat de dragoste? Voi oamenii nu puteți cuprinde totul într-o privire de ansamblu. Totuși în veșnicul MEU plan de mântuire ar trebui să găsiți explicația a ceea ce mintea voastră refuză să accepte. Nețarmurita MEA dragoste față de voi e cea care MĂ determină să-MI realizez planul de mântuire. Căci înțelepciunea MEA l-a găsit corespunzător și atotputernicia MEA îl va realiza la timpul stabilit.

Să nu credeți că voi, oamenii, Mă puteți face să-MI schimb planul. Căci nu e vorba numai de salvarea oamenilor ci și de dezvoltarea tuturor existențelor spirituale, care va începe din nou, inaugurând o nouă perioadă de mântuire. Este vorba de o reorânduire a tot ceea ce este spiritual și de o separație a ființelor spirituale aflate în stadiul conștiinței de sine, care vor fi transferate acolo unde este locul lor, după nivelul lor de maturitate.

În cursul câte unei perioade de mântuire au existat mereu mici epoci în care a trebuit să intervin prin diverse feluri de judecată. Oamenii au fost de fiecare dată avertizați și preveniți, și, în funcție de bunăvoința lor, aceste judecăți de multe ori au putut fi amânate sau chiar suspendate. Dragostea MEA a intervenit mereu, și,

înainte ca justiția MEA să fi intrat în acțiune, a căutat întotdeauna să aducă oamenii pe calea cea bună.

Însă intervalul unei perioade de mântuire este limitat.

Acesta ar fi suficient pentru deplina mântuire a tuturor sufletelor, dacă oamenii ar vrea să se folosească de timpul acesta în acest scop. - Dar până la urmă acest interval de timp limitat ia sfârșit, și atunci trebuie avut grijă de existențele spirituale legate în constituentele creațiunii.

Fiindcă acestea trebuie să parcurgă și vor să parcurgă și ele drumul dezvoltării, pentru a se descătușa cândva de orice formă. Căci dragostea MEA se îngrijeste și de aceste existențe spirituale încă imature.

Planul MEU de mântuire cuprinde **toate** ființe spirituale care au căzut odinioară de lângă MINE. La aceasta să vă gândiți când acest plan vi se pare de neînțeles și nu-l puteți pune în acord cu dragostea MEA. A devenit necesară o reorânduire a tuturor existențelor spirituale. - De asemenea, omenirea a ajuns la un nivel spiritual foarte scăzut, care face necesar sfârșitul - adică disoluția creațiunii și a acelor oameni care nu M-au găsit și nici nu MĂ vor mai găsi.

Așadar fiți încredințați că EU, prin înțelepciunea MEA, am prevăzut și am știut care va fi orientarea voinței oamenilor și starea maturității lor din vre-murile de pe urmă și că planul MEU de mântuire este întocmit ținând cont de aceasta. Iar planul de mântuire va fi realizat cu adevărat, când va fi sosit momentul.

Fiecare zi încă este un har, căci poate fi folosită la reîntoarcerea la MINE, TATĂL vostru. Fiecare zi poate încă să vă ajute la maturizarea sufletului. De aceea considerați fiecare zi ca fiind un dar al îndurării MELE și fiți recunoscători pentru dragostea MEA, care vă va fi un ajutor sigur până la sfârșit, până la venirea zilei din urmă. Iar aceasta va veni cu siguranță, pentru că cuvântul MEU este și va rămâne mereu veșnicul adevăr.

Amin

CAUZA DEZVĂLUIRILOR LUI DUMNEZEU

Vouă tuturor, care MĂ ascultați, vreau să MĂ dezvălui ca DUMNEZEU al dragostei, înțelepciunii și atotputerniciei. Dezvăluirile MELE nu cer decât o inimă deschisă, o ureche binevoitoare care MĂ ascultă când îmi răsună glasul. Dezvăluirile sunt mereu dovezi ale dragostei MELE, căci vă vorbesc ca un tată copiilor săi: sfătuindu-vă, învățându-vă, consolându-vă, promițându-vă dragoste.

Vreau să vă ating tuturor inima, vouă, celor care MĂ ascultați. Vorbindu-vă, vreau să vă fac fericiți, vreau să vă dăruiesc ceva ce vă ajută să vă ridicați: lumină și putere, de care are nevoie fiecare ființă pentru a se apropia de MINE. Iată de ce vă vorbesc iar și iar.

Dar vreau să-MI dezvălui și Ființa, vreau să MĂ cunoașteți ca DUMNEZEU al dragostei, al înțelepciunii și atotputerniciei - și, când M-ați cunoscut, să vedeți în MINE pe TATĂL vostru, pornind către MINE ca copii ai MEI. Dacă aveți credință în dragostea, înțelepciunea și atotputernicia MEA, atunci vă veți dăruii MIE cu dragoste și smerenie și veți renunța la orice împotrivire care vă mai desparte de MINE.

De aceea MĂ dezvălui vouă. - Căci trebuie să știți cu toții că DUMNEZEUL și CREATORUL vostru dorește să vă îmbrățișeze cu o dragoste nemărginită, dar că dragostea nu suportă împotrivire. Vă vorbesc pentru a vă înfrânge împotrivirea - dar nu vă constrâng să MĂ ascultați. Veți simți dragostea MEA îndată ce auziți în voi glasul MEU. Veți fi atinși de un curent de putere care vă dovedeste ca EU sunt cel care vă vorbește. Dar dacă continuați să vă opuneți, efectul curentului de putere se diminuează - însă ia amploare dacă sunteți gata să-MI primiți cuvintele. Vreau să vă aduc lumină, vouă, celor încă întunecați în spirit. Vreau să vă pregătesc în așa fel, ca sferile luminii să vă poată primi. Dar aceasta este posibil numai dacă, crezând în MINE, vă hotărâți la fapte izvorâte din dragoste. Dacă Mă iubiți pe MINE, simțiți nevoia lăuntrică să fiți activi în dragoste, și, ca să învățați să MĂ iubiți, vă dezvălui Ființa MEA.

Pe pământ voi vorbiți de un "DUMNEZEU" de care vă temeți ca de o putere căreia îi sunteți deserviți, care vă poate nimici sau judeca - dacă mai credeți cât de cât în "EL". Deci nu-i dăruți "DUMNEZEULUI" vostru dragostea pe care "EL" și-o dorește de la voi. EU însă vreau să fiu numai iubit, pentru că astfel suntem în relații mult mai bune, decât dacă vă e frică de MINE. Vreau să primesc de la voi dragoste și Mă ostenesc neâncetat pentru aceasta.

Însă voi veți iubi doar o ființă pe care o recunoașteți în perfecțiunea ei și sunteți convinși de dragostea, înțelepciunea și puterea ei. Și dacă pot să vă vorbesc EU însumi, vă convingeți curând de nesfârșita MEA dragoste, de neîntrecuta MEA înțelepciune și de puterea MEA nemărginită.

Și atunci vă dăruii MIE din dorința de a vă uni cu MINE pentru totdeauna. Și astfel mereu vor răsună cuvintele dragostei MELE față de voi și vor căuta intrare în inima voastră. Vreau să-i fac fericiți pe cei care MI se dăruiesc de bunăvoie și să le deschid poarta mântuirii - căci cuvintele MELE aduc lumină, și acolo unde ea se aprinde, tot întunericul se dă înapoi. Atunci omul MĂ va recunoaște ca fiind veșnica lumină și MĂ va iubi cu simțire adâncă și va rămâne cu MINE pentru totdeauna. Amin.